

บทนำ

Gypsophila

“นับตั้งแต่วันนั้น ฉันก็ถอนสายตาไปจากคุณไม่ได้อีก”

‘รักแรกพบ’ คือสถานการณ์ยอดฮิตที่มักถูกนำมาใช้ในเพลง ภาพยนตร์ หรือวรรณกรรมรักหวานซึ่ง สร้างความรู้สึกเคลิ้มฝันโรแมนติกให้แก่เหล่าผู้เสพงานศิลป์ มากพอ ๆ กับความสงสัยจาก *ภาคย์ ไรจนโกคิน* เจ้าของกิจการสตาร์ตอัปวัยเบญจเพส ผู้อ่อนด้อยในประสบการณ์ความรักว่า รักแรกพบเกิดขึ้นได้จริงหรือไม่ คนเราจะรู้สึกรักหรือชอบใครที่เพิ่งเคยเจอกันครั้งแรก ไม่แม้แต่จะเคยสนทนา ไม่แม้แต่จะรู้จักชื่อเสียงเรียงนามได้จริงนะหรือ มันจะเป็นไปได้ยังไง

แล้ววันหนึ่งความสงสัยตลอดหลายปีของภาคย์ก็ได้รับการพิสูจน์ว่า รักแรกพบนั้นเกิดขึ้นได้จริง

พลัก!

“ขอโทษครับ!”

เจ้าของเสียงนุ่มติดจะร้อนรอนที่หอบดอกไม้ช่อใหญ่เต็มสองแขนดั่งขึ้น หลังเกิดการปะทะกันโดยไม่ได้ตั้งใจ ภาคย์ในชุดเสื้อเชิ้ต

สีกรมท่ากับกางเกงสแล็กสีดำตามธีมงานแต่งของรุ่นพี่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่เขามาร่วมงานในวันนี้ เพิ่งจะเดินออกมาจากห้องน้ำใกล้กับห้องบอลรูมของโรงแรมสุดหรูใจกลางกรุงได้ไม่กี่ก้าว ก็ชนเข้ากับชายหนุ่มร่างเล็กคนหนึ่งเข้าอย่างจัง

แรงปะทะไม่ได้ทำให้ร่างสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรขยับเขยื้อน กลับกลายเป็นคนตนเองนั่นละที่เซจนภาคย์ต้องรีบยื่นมือไปคว้าไหล่อีกฝ่ายไว้ก่อนจะล้มไปกองกับพื้น

“คุณ...คุณเจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

“ผมไม่--”

“ขอโทษนะครับ!” คนตัวเล็กกว่าเขาถึงครึ่งศีรษะยังคงขอโทษขอโพย

กลิ่นหอมกรุ่นของดอกไม้หลากชนิดลอยมาเตะจมูกภาคย์ที่กำลังยืนพิจารณาคุณุภรณี ฝ่ายนั้นสวมเสื้อโปโลสีฟ้าอ่อนกับกางเกงยีน แต่เพราะเจ้าตัวกำลังก้มหัวให้เขา ภาคย์จึงมองเห็นเพียงกลุ่มผมสีดำสนิทที่ออกจะยุ่งเหยิงนิด ๆ ราวกับลืมหวีผมก่อนออกจากบ้าน

ชายหนุ่มกำลังจะอ้าปากบอกว่าไม่เป็นไร แต่แล้วเมื่อคนตรงหน้าเงยหน้าขึ้น วินาทีที่ดวงตากลมโตสีดำสนิทคู่นั้นสบตาเขา จู่ ๆ ก็อเนื่อในอกซ้ายก็เต้นโลดรวเร็ว ราวกับเขากำลังออกวิ่งอย่างสุดแรงเกิด ไม่ใช่การยืนอยู่เฉย ๆ และสบตากับใครคนหนึ่งที่ไม่เคยพบหน้ากัน

น่ารัก...

นั่นคือคำแรกที่ผุดขึ้นมาและวนเวียนอยู่ในสมอง ช่วงขณะนั้นภาคย์จำไม่ได้ว่าทำไมเขาถึงมาที่นี่ กำลังจะเดินไปไหน หรือแม้แต่ควรจะทำอะไร ถ้อยคำและความคิดถูกดวงตาสุกสกาว่าคู่นั้นสะกด

ไว้จนเลือนหายไปหมดสิ้น ใบหน้าขาวกระจ่างที่แม้จะทอแว่นเล็กน้อย
ล้ำจาง ๆ ให้เห็น แต่กลับดูมีชีวิตชีวา องค์ประกอบบนใบหน้าอีกฝ่าย
ไม่ได้หล่อเหลาไร้ที่ติ ค่อนไปทางน่าเอ็นดูมากกว่า และนั่นคงเป็น
เหตุผลที่ทำให้คนมองไม่อาจจะสายตาจากไปได้

“ขอโทษจริง ๆ ครับ”

ก่อนที่ภาคย์จะทันได้คิดว่าควรจะทำอะไรต่อ ผู้ชายคนนั้นก็
ก้มหัวเอ่ยขอโทษเขาอีกครั้ง ก่อนจะหยิบช่อดอกไม้กึ่งเดินกึ่งวิ่ง
จากไปอย่างรวดเร็ว

“คุณ!” ผ่านไปเกือบสามวินาทีที่ภาคย์จะรู้สึกตัวและส่งเสียง
ออกไป ทว่าก่อนจะทันได้ก้าวขาออกเดินตาม ก็ได้ยินเสียงคนเรียก
ชื่อดังมาจากด้านหลัง

“ไอ้ภาคย์!”

“...”

“ไม่เจอกันนาน มึงแม่งไม่คิดจะหล่อน้อยลงบ้างหรือไง” ก้อง
เพื่อนร่วมรุ่นสมัยมหาวิทยาลัยเดินเข้ามาอดคอเขาที่หันไปตาม
เสียงเรียกอย่างสนิทสนม และเมื่อภาคย์หันกลับไปมองยังทิศทาง
ตรงข้ามอีกครั้ง ผู้ชายที่เดินชนเขาคนนั้นก็หายไปแล้ว

“ภาคย์ ไอ้ภาคย์!”

“หือ...”

“มองหาไรอยู่วะ”

“คน...”

“ใคร? คนรู้จักมึงหรือ”

“เปล่า ไม่...ช่างเถอะ” เสียงทุ้มพึมพำตอบ แต่สายต่ายังคง
กวาดมองไปรอบบริเวณทางเข้าห้องบอลรูมอย่างคาดหวัง

“นั่นก็เข้าไปข้างในกันเหอะ แล้วนี่ไอ้กิตมันมายัง”

เสียงของก้องลอยเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ขณะที่ร่างสูงเดินเคียงข้างเพื่อนไปพร้อมกับถอนหายใจหนัก ๆ ทุกอย่างเกิดขึ้นภายในเวลาไม่กี่วินาที และแค่ไม่กี่อึดใจเขาก็พลาดโอกาสสำคัญไปเสียแล้ว

แม้ตลอดทั้งงานภาคย์จะคอยมองหาผู้ชายคนนั้น ทว่ากลับไม่เห็นแม้แต่เงา รวากับว่าอีกฝ่ายเป็นเพียงแค่ความฝันอันไร้ตัวตน ชายหนุ่มปริศนาคนนั้นหายไป หลงเหลือไว้เพียงกลิ่นหอมจาง ๆ ของดอกไม้ที่ภาคย์ไม่รู้จักชื่อ กับใบหน้าที่น่ามองที่ยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำ แม้จะได้เห็นเพียงแค่เสี้ยววินาที

.....

*Gypsophila (ดอกยิบไซ) ภาษาดอกไม้หมายถึง
การตกหลุมรักตั้งแต่แรกพบ*

EP. 1

Ranunculus

“ผมอยากรู้จักโลกของคุณ”

“พี...”

“...”

“พีภาคย์”

“...”

“พี! ภาคย์!”

“...หือ”

“เหม่อไรอะ หนูเรียกตั้งหลายรอบแล้ว ใจลอยไปถึงไหนแล้ว
เนี่ย!”

เสียงแหลม ๆ ติดจะแงงอนของเด็กหนุ่มร่างอ้วนแฉับตั้งขึ้น
ขณะที่คนพูดทรุดตัวลงนั่งข้างคู่สนทนาบนโซฟาในห้องรับแขก ตอน
นี้ห้าทุ่มกว่าแล้ว ทุกคนในบ้านต่างแยกย้ายกันกลับขึ้นห้องนอนบน
ชั้นสอง ภัทรเองก็กำลังจะนอนแล้วแต่เกิดหิวน้ำขึ้นมาก เลยเดินลง
มาหาน้ำดื่มที่ชั้นล่าง แต่ไม่คิดว่าจะเจอคุณชายอนามัยที่มักจะเข้า
นอนไวที่สุดในบ้านนั่งอยู่ตามลำพัง พร้อมกับโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้

แต่ไม่ใส่ใจจะดู

“ขอโทษค่ะ” ภาคย์ยิ้มเจื่อนให้น้องชาย เขามัวแต่ใจลอยจนไม่ได้ยินเสียงเรียก นี่ถ้ามีขโมยเข้าบ้านมั่นคงชนของสบายเลยมั้ง

“หนูว่าพี่ดูแปลกๆ นะ” ขาเรียวขาวภายใต้กางเกงขาสั้นของเด็กหนุ่มยกขึ้นขัดสมาธิบนโซฟา ใบหน้าที่ไม่ได้มีส่วนคล้ายคลึงกันนัก นอกจากดวงตากกลมโตสีน้ำตาลเข้มจ้องผู้เป็นพี่ชายด้วยความสงสัย

“ไหน มีอะไรบอกหอมมาซิ” ภัทรเริ่มชักใช้ ถึงปกติพี่ชายเขาจะไม่ใช้คนพูดเก่ง แต่ก็มักยิ้มแย้มอ่อนโยน มีชีวิตชีวาอยู่เสมอ พอเห็นอีกฝ่ายอ่อนลมหายใจหนักๆ รวากับมีเรื่องคิดไม่ตกแบบนี้เลยอดแปลกใจไม่ได้

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ” ภาคย์ยิ้มบาง ยื่นมือไปลูบหัวน้องชายคนเดียวของตน

ทว่าคำพูดนั้นขัดแย้งกับแววตาหงอยๆ เหมือนลูกหมาถูกทิ้งลืบลับ ภัทรที่ถือปีเตอร์ก็จะได้ถึงวัยบรรลุนิติภาวะจึงไม่เชื่อเลยแม้แต่น้อย

“ไม่จริง ไม่เชื่อ”

“พี่ไม่--”

“โอ้ย พ่อ! หนูไม่ใช่เด็กสิบขวบนะ คิดว่าหนูดูไม่ออกหรือรู้ตัวหรือเปล่าว่าพี่นั่งเหม่อเล่นเอ็มวีแบบนี้มาเป็นอาทิตย์แล้วอะ” เด็กหนุ่มพ่นลมหายใจแรง จ้องผู้เป็นพี่ชายที่อายุมากกว่าตนหกปีอย่างคาดคั้น ถึงจะอายุห่างกันพอสมควร แต่พวกเขาก็สนิทสนมกันจนมองความรู้สึกอีกคนออกได้เพียงแค่สบตา

ภาคย์ยั้งนั่งเงยบไม่ยอมตอบ ยิ่งสะกิดต่อมความห่วงใยปนเปกับความสงสัยของภัทรหนักขึ้นไปอีก

“ไร้อ่า เรื่องร้ายแรงปะเนี่ย หนูเริ่มกลัวแล้วนะ แบบว่าพี่เป็นโรคร้ายเหรอก หรือบริษัทกำลังจะเจ๊ง ไม่นะ นิ่งเหม่อเหมือนโดนโกง ค่าแชร์ไปลิบลิ้นแบบนี้หรือว่า...”

“...”

“พี่ไปทำใครท้องมาเหรอก! ไม่จริงใช่ไหม!” ดวงตากลมโตเบิกกว้าง มือเรียวขาวจับแขนพี่ชายหັบแล้วบีบแน่น

ท่าทางโอเวอร์แอกตึงนั่นเรียกเสียงหัวเราะเบาๆ จากคนอายุมากกว่าได้สำเร็จ

“ก็ไม่จริงนะสิ หนูเวอร์ไปใหญ่แล้วคะ” ภาคย์ยื่นมือไปบีบแก้มน้องชายที่ออกจิริตน้องสาวตั้งแต่ชั้นชั้นประถมปลายด้วยความเอ็นดู

“อ๊า แล้วตกลงเป็นอะไรอ่า” ภัทรเอียงหน้าหลบฝ่ามือหนา คิ้วเรียวที่ได้รับการจัดแต่งทรงอยู่เป็นประจำขมวดมุ่น “ห้ามบอกว่าไม่มีอะไร เพราะมันต้องมีแน่ๆ ปกติพี่ชายหนูไม่นิ่งถอนหายใจเฮือกๆ แบบนี้”

“...ก็มีอยู่หรงกคะ” ภาคย์รู้ตัวว่าคงไม่สามารถปิดบังสายตาชอกแซกช่างสังเกตของน้องชายไปได้จึงยอมจำนนในที่สุด “คือพี่... คิดถึงคนคนหนึ่ง”

“ใครอะ”

“ไม่รู้”

“วู้ท!”

“พี่บังเอิญเจอเขาที่งานแต่งรุ่นพี่เมื่ออาทิตย์ก่อนคะ” ภาคย์ขยายความ เล่าให้ภัทรฟังถึงตอนที่เดินชนกับคนแปลกหน้าที่หน้าห้องนี้

หลังจากนั้นเขาก็ยังคอยมองหาชายหนุ่มคนนั้นตลอดงาน

ก่อนกลับก็ยังไม่ถามพี่มี เจ้าสาวซึ่งเป็นรุ่นพี่ที่คณะของตนว่าเห็นผู้ชายตัวเล็ก ๆ สวมเสื้อโปโลสีฟ้าหอบช่อดอกไม้บ้างไหม พี่มีก็บอกว่าไม่เห็น ทำให้ภาคย์หมดหวังที่จะตามหาตัว

“อ้อ พี่ก็เลยนั่งเหม่อคิดถึงเขามาทั้งอาทิตย์ว่างั้น”

“ก็...คะ” ภาคย์กลืนน้ำลาย ยกมือขึ้นลูบต้นคออย่างเก้อ ๆ ยิ่งเห็นรอยยิ้มล้อเลียนของน้องชายตัวแสบแล้วใบหูขวาก็กลายเป็นสีแดงเข้มทันที

“ออมออกออ! รอมมาตั้งยี่สิบกว่าปี ในที่สุดก็มาถึงวันนี้ วันที่หลงผิดบะแตก! นี่พี่ชายหนูโตแล้วจริง ๆ ลินะ จังหวะตกหลุมรักเป็นหยิ่งจ้~”

“หนูอย่าแซวพี่สิคะ” ภาคย์พยายามตีหน้าขึงขัง แต่มุมปากกลับกระตุกเป็นรอยยิ้มอย่างห้ามไม่ได้

ไม่แปลกหรอกที่น้องชายจะทำท่าโอเวอร์แอกตึงชะขนาดนั้นก็ตลอดยี่สิบห้าปีที่ผ่านมาเขาไม่เคยมีแฟน ไม่เคยชอบใครเลยสักคน แน่แน่นอนว่าเวลาเห็นหนุ่มสาวหน้าตาดีภาคย์ก็นึกชื่นชมอยู่บ้าง แต่ไม่เคยคิดถึงขนาดอยากเข้าไปทำความรู้จัก ตัวเขาเองสมัยเรียนถือว่าค่อนข้างโดดเด่น หน้าตาดี เคยเป็นประธานนักเรียนตอนมัธยมปลาย จึงมีคนเข้ามาสารภาพรักอยู่เนือง ๆ แต่ภาคย์ก็ไม่เคยนึกอยากสานสัมพันธ์กับใครจึงปฏิเสธไปทุกครั้ง

ทว่าชายหนุ่มปริศนาคนนั้นต่างออกไป ดวงตากลมโตใสดูจลุกแก้วดำขลับนั้นทำให้หัวใจเขาเต้นแรงอย่างไร้สาเหตุ ภาคย์ไม่เคยจำกัดว่าตัวเองจะชอบได้แค่เฉพาะหญิงหรือชาย และไม่ไร้เดียงสาถึงขนาดจะไม่เข้าใจอาการตกหลุมรัก แต่น่าเสียดายที่คนแรกในชีวิตที่ทำให้เขารู้สึกแบบนั้นกลับหายตัวไปเสียนี่

“แต่ว่าพี่แน่ใจหรือว่าคนที่พี่เจอเขาจะ...” เด็กหนุ่มมองซ้าย

มองขวาอย่างหวาด ๆ ก่อนที่จะลดเสียงลงเหลือเพียงการกระซิบ
“แบบว่า...แน่ใจหรือว่าเขาเป็นคน”

“คะ?”

“ก็พี่ทำบริษัทรับจัดงานศพนี่นา บางทีก็อาจจะเจอลูกค้าที่
ไม่ใช่คนเข้าหรือเปล่า ยิ่งหายไปแบบไร้ร่องรอยแบบนี้มันก็น่าคิดอยู่
ไหมอะ” ภักธรลื่นน้ำลายเอื๊อก จู๋ ๆ ก็รู้สึกว้าวแอรีในห้องมันหนาว
กว่าเดิม

“เนี่ย พอหนูพูดปั๊บแอรีมันก็นหนาวกว่าเดิมเลยอะ แรงแดดกก
ฮือออ ทำไงดี ก็กุกุมาแน่เลย อ้ากกก!”

“มันหนาวกว่าเดิมเพราะหนูนั่งทับริโมตนี่ไง เหลือยี่สิบองศา
แล้วเนี่ย” ภาคย์หัวเราะร่วน หยิบริโมตออกมาจากใต้ขาน้องชายที่
กำลังร้องวี๊ดว้ายแล้วปรับอุณหภูมิให้กลับไปอยู่ที่ยี่สิบห้าองศา แต่
ภักทรยังเกาะพี่ชายแน่นหนึบไม่ปล่อย จนภาคย์ต้องเอ่ยปลอบ “ส่วน
เรื่องที่หนูพูดก็ไม่ใช่หรอกคะ เขาเป็นคนแน่ ๆ ไม่งั้นพี่จะถูกตัวเขาได้
ยังไง”

แถมยังตัวหอมด้วย ภาคย์คิดในใจ กลิ่นดอกไม้บางเบาคล้าย
ยังติดอยู่ที่ปลายจมูก ถึงจะรู้ว่ามันมีที่มาจากช่อดอกไม้ในอ้อมแขน
เจ้าตัวก็เถอะ แต่เขาก็ยังคิดว่ากลิ่นดอกไม้หวาน ๆ พวกนั้นช่างดูเข้ากับ
หน้าตาน่าเอ็นดูของคนถือช่อดอกไม้ซะจริง ๆ

“อ้าวเหอ แล้วไป” คนฟังเป่าปากอย่างโล่งอกพร้อมค่อย ๆ
ขยับตัวออกห่าง แผ่นหลังบางเหยียดตรง เปลี่ยนจากท่าที่หวาดผวามา
เป็นการตบไหล่พี่ชายดังป๊าบเพื่อให้กำลังใจ

“เอาเถอะ ก็ถ้าเขาเป็นคน แล้วพี่กับเขาจะเป็นเนื้อคู่เนื้อคู่สาม
สี่ห้าหกกันละก็ ยิ่งไงก็ต้องได้เจอกันอีกแน่ หนูเชื่อเรื่องพรหมลิขิต
นะ”

“พี่ก็หวังแบบนี้เหมือนกัน” คนถูกให้กำลังใจเอ่ยพิมพ์ำ มองน้องชายที่กำลังลุกขึ้นเดินไปเปิดตู้เย็นหาน้ำดื่ม แล้วหันมามองเขาก่อนจะกลับขึ้นห้องนอน

“แล้วพี่ยังไม่ขึ้นห้องเหรอ”

“พี่ขอคุยงานอีกแป๊บนึงค่ะ เดี่ยวจะขึ้นแล้ว”

“งั้นก็โอเค กู๊ดไนต์ ฝันดีพี่ไม่หลอกนะ!”

“ฝันดีค่ะ” ภาคย์ยิ้มให้ภักทร มองส่งน้องชายไปจนลับตา แล้วจึงเบนสายตาไปยังโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะรับแขกก่อนหยิบมันขึ้นมาส่งข้อความหาภิต เพื่อนสนิทที่พวงตำแหน่งผู้ถือหุ้นบริษัท

‘พรงุ่นี้มีขอบคุณพาร์ทเนอร์ เจอกันแก้วโมงที่ออฟฟิศ มึงอย่าตื่นสาย’

‘ครั๊บบ่’

ไม่กี่อึดใจฝ่ายนั้นก็ตอบข้อความกลับมา ภาคย์ผ่อนลมหายใจยาว คิวารีเมตมากดปิดโทรศัพท์ฯ จัดการปิดแอร์ปิดไฟห้องรับแขกแล้วเดินขึ้นบันไดไปยังห้องนอนบนชั้นสอง พลังคิดถึงลำดับการนำกระเช้าไปขอบคุณพาร์ทเนอร์ธุรกิจในวันพรงุ่นี้ไปด้วย

ภาคย์ ไรจนโกคิน เป็นหนุ่มโสดวัยยี่สิบห้าปี ปัจจุบันเขาเป็นเจ้าของกิจการบริษัทผู้สำรวจ จำกัด บริษัทสตาร์ทอัพที่ประกอบกิจการออร์แกนิกเซอร์วิซจัดงานศพร่วมกับภิต เพื่อนสนิทสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

คนอื่นมักแซวอยู่เสมอว่าภาคย์มีคุณสมบัติทุกอย่างของลูกป่าข้างบ้าน หน้าตาดี บุคลิกดี ฉลาด เรียนเก่ง เล่นกีฬาได้ยอดเยี่ยม

นิสัยอ่อนโยนอบอุ่น คนเป็นน้องชายอย่างภัทรจึงยึดดอกอวดทุกคนได้อย่างภาคภูมิใจที่มีพี่ชายแสนเพอร์เฟกต์ ในฐานะลูกชายคนโต พ่อแม่ก็เคยคาดหวังให้เขามารับช่วงกิจการร้านตัดชุดสูทของที่บ้าน ซึ่งมีชื่อเสียงเป็นลำดับต้น ๆ ในบรรดาร้านตัดสูทของประเทศไทย แต่ภาคย์ไม่มีความสนใจในด้านแฟชั่น พ่อแม่เลยไม่บังคับและปล่อยให้เขาได้เรียนตามใจอยาก ส่วนเรื่องกิจการของที่บ้านก็ตกไปเป็นของภัทร ซึ่งตอนนี้กำลังเรียนคณะมัณฑนศิลป์ สาขาออกแบบเครื่องแต่งกายปีสองแทน

ภาคย์เรียนจบปริญญาตรี คณะจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังใจกลางกรุงเทพฯ แต่พอเรียนจบออกมา ชายหนุ่มก็คิดอยากจะทำกิจการเป็นของตัวเองมากกว่าจะไปเป็นลูกจ้างคนอื่น จึงเริ่มมองหาเส้นทางทำธุรกิจที่ยังไม่ค่อยเป็นที่นิยมเพื่อให้มีคู่แข่งน้อยที่สุด ก่อนจะมาจบลงที่ธุรกิจรับจัดงานศพครบวงจร

‘งานศพ’ เป็นงานอวมงคลที่ไม่น่าพิศมัย ผู้คนส่วนใหญ่มักหลีกเลี่ยงที่จะนึกถึงความตาย แม้ว่าจะจะเป็นสิ่งที่ทุกคนบนโลกต้องเผชิญก็ตาม ช่วงเวลาแสนเศร้าของการจากไปของบุคคลอันเป็นที่รัก มักทำให้ญาติผู้เสียชีวิตรู้สึกเคืองคว้าง ภาคย์มีโอกาสนี้ไปร่วมงานศพของอาจารย์สมัยมัธยมคนหนึ่ง เห็นบรรยากาศงานศพที่เต็มไปด้วยความเศร้าสร้อยและขั้นตอนพิธีการต่าง ๆ มากมายที่สร้างความสับสนให้แก่เจ้าภาพ จึงเกิดไอเดียว่าหากสามารถเข้ามาช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่ญาติผู้เสียชีวิตก็จะได้ทั้งเงินและได้ช่วยเหลือคนไปด้วยในตัว

ภาคย์ริเริ่มความคิดที่จะก่อตั้งบริษัทรับจัดงานศพ และเมื่อเขาเอาเรื่องนี้ไปปรึกษากิต ฝ่ายนั้นก็ไม่วิรอที่จะร่วมลงทุนด้วย เพราะตัวมันเองก็ไม่ได้อยากเป็นข้าราชการ เหมือนที่พ่อแม่ซึ่งอยู่

ในแวดวงข้าราชการกระทรวงเคยันเคยอให้ไปสอบเข้า ช่วงแรกพ่อแม่พวกเขาก็ไม่ค่อยเห็นด้วยนัก มองว่าเป็นธุรกิจที่คงไม่มีใครสนใจ แต่ทั้งคู่ก็ยังอยากจะทำลองดูสักตั้ง จึงเริ่มจากการหาพาร์ทเนอร์ธุรกิจ อย่างเช่นร้านโลงศพ ร้านดอกไม้ ร้านสังฆทาน และอื่น ๆ อีกมากมาย

ถึงแรกเริ่มจะทุลักทุเลไปบ้าง แต่พอเริ่มโพรโมตลงโซเชียลมีเดีย เริ่มรับงานอย่างจริงจัง กลับกลายเป็นว่าบริษัทผู้สำรวจได้รับการตอบรับที่ดี มีลูกค้าเข้ามาใช้บริการไม่ขาดสาย เนื่องจากบริษัทสามารถจัดงานศพให้ลูกค้าได้ตั้งแต่ประมาณหลักหมื่นไปจนถึงหลายแสน

ด้วยเงินจำนวนพอ ๆ กับการจัดงานเอง แลกกับความสะดวกสบายที่ไม่ต้องไปติดต่อกับอะไรเองเลยสักอย่าง เพราะมีพนักงานของผู้สำรวจลงพื้นที่คอยอำนวยความสะดวกให้ตลอดระยะเวลาการจัดงานศพ ทำให้ลูกค้ายินดีจะแลก อาศัยการบอกปากต่อปากของลูกค้าที่ช่วยรีวิวกการให้บริการให้ บวกกับแผนการโพรโมตโซเชียลมีเดีย อย่างเว็บไซต์บริษัทเฟซบุ๊ก หรือแพลตฟอร์มวิดีโอที่กำลังมาแรงอย่างติ๊กต็อก ทำให้บริษัทผู้สำรวจเติบโตขึ้นอย่างก้าวกระโดดภายในระยะเวลาไม่กี่ปี

ปัจจุบันนี้พวกเขามีพนักงานหลักสิบคน รับจัดงานศพในกรุงเทพฯ และเขตปริมณฑล จัดการให้ตั้งแต่เคลื่อนย้ายศพออกจากโรงพยาบาล ไปจนถึงการลอยอังคาร และการทำบุญครบรอบเจ็ดวัน ห้าสิบวัน หนึ่งร้อยวัน หรือจะเลือกใช้บริการเป็นส่วน ๆ ไปก็ย่อมได้ รายได้และกำไรของบริษัทเพิ่มขึ้นทุกปี นอกจากนี้ยังมีแผนขยายกิจการต่อไปอีกในอนาคต และส่วนสำคัญที่ทำให้บริษัทสามารถเติบโตได้ถึงขนาดนี้ก็หนีไม่พ้นพาร์ทเนอร์ทางธุรกิจ ดังนั้นเนื่องใน

โอกาสวันขึ้นปีใหม่ที่กำลังจะมาถึง ภาคย์กับกิตจึงให้ลูกน้องไปซื้อ
กระเช้าเพื่อตระเวนสวัสดิ์ปีใหม่เหล่าพาร์ตเนอร์ ซึ่งจะเริ่มขึ้นตั้งแต
วันพรุ่งนี้

เริ่มจากฝั่งธนใกล้ๆ ออฟฟิศ ไปร้านสังฆทานก่อน แล้วก็ร้าน
โลงศพ ร้านดอกไม้ ร้านอัญมณี ร้านของชำร่วย ภาคย์ไล่เรียงลำดับ
ในหัวตามเส้นทาง ขณะหิ้วตัวลงนอนบนเตียงท่ามกลางความสลับ
ร่างจากแสงโคมไฟสีส้มฉวัดเฉวญ พวกเขามีพาร์ตเนอร์มากมายนับสิบ
เจ้า ต้องใช้เวลาสองสามวันกว่าจะไล่ขอบคุณจนครบ

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มจ้องมองเพดานห้อง ใจเปลือยโผล่คิดไปถึง
ไบหร่านารักของหนุ่มน้อยที่ตนไม่รู้จักชื่อคนนั้นอีกครั้ง รอยยิ้มถูก
จุดขึ้นบนมุมปาก ก่อนที่ภาคย์จะหลับตาลง

นารักขนาดนั้น ต่อให้ไม่ใช่คนก็ยังมีสิทธิ์ที่ได้เจอละนะ

**เช้าวันต่อมา เวลาเก้านาฬิกาสิบห้านาที รถฮอนด้าแอด-
คอร์ดีดีคาร์ดิสตัลของภาคย์ก็เคลื่อนตัวออกจากออฟฟิศสามชั้นของ
บริษัทผู้สำรวจย่านวงเวียนใหญ่ พร้อมด้วยกระเช้าผลไม้ที่เตรียมไป
ขอบคุณพาร์ตเนอร์ และผู้โดยสารอีกหนึ่งคนที่นั่งหาวหวิด ๆ ได้ตา
ดำคล้ายเหมือนคนไม่ได้นอนมาตลอดทั้งคืน**

“เมื่อคืนมึงกลับห้องกี่โมง”

“ตีสอง หรือสามอะ เออ ราว ๆ นี้แหละ” กิตตอบเสียงเนือย
พลางยกแก้วกาแฟอเมริกาโนเข้มจัดจากร้านกาแฟนางเงือกชื่อดัง
ขึ้นมาดูตไปหลายอึกให้ตาสว่าง

เมื่อคืนมันไปเที่ยวผับ ตามสโตร์หนุ่มเจ้าสำราญที่ห้างผับ
บาร์กินหนึ่งสัปดาห์ไม่ได้ ภาคย์ก็กลัวว่าเช้านี้มันจะไม่ตื่นมาทำงาน
เช่นกัน แต่โชคดีที่ถึงไอ้กิตจะเที่ยวหนักขนาดไหน มันก็ยังเป็นคน

รับผิดชอบงานได้อย่างเคร่งครัดมาตั้งแต่สมัยเรียน

“วันนี้ไปที่นะ”

“ห้า เอาแถว ๆ ฝั่งธนนี่ก่อน”

“ไอ้เหี้ย เยอะจังวะ กู่วงอะ”

“อย่าบ่น เยอะก็ต้องไปอยู่ดี” ภาควัยตัดบทการบ่นกระปอดกระแปดของเพื่อนที่ดูเหมือนอยากกลับไปนอนใจจะขาดแต่หน้าที่ดันค้ำคอ

ใครให้ให้เมื่อคืนมันไปเที่ยวทั้งที่รู้ว่าเช้านี้มีงานล่ะ แล้วงานนี้ก็มีแค่ปีละหน เหล่าพาร์ตเนอร์ให้ความร่วมมือกับพวกเขาเป็นอย่างดีมาตลอด ยิ่งเง้าของบริษัทเล็ก ๆ อย่างพวกเขาก็ควรไปขอบคุณด้วยตัวเอง

เสียงบ่นพึมพำเป็นลู่แก ๆ ไม่สมวัยที่เพิ่งย่างเข้าเบญจเพศของกิตลอยเข้าสู่ห้วงทะเลอกหูขวา ภาควัยตั้งสมาธิกับการขับรถท่ามกลางการจราจรของกรุงเทพฯ ที่แสนติดขัดในช่วงสาย ปลายนิ้วเรียวยาวเคาะพวงมาลัยเบา ๆ ขณะกวาดตามองไปยังข้างทางซึ่งเต็มไปด้วยตึกแถวพาณิชย์ในระหว่างที่รถจอดติดไฟแดง เวลาเก้าโมงกว่ายังคงพอจะมองเห็นบรรยากาศของร้านค้ายามเช้าริมบาทวิถีได้ ร้านอาหารเข้าอย่างเช่นพวกข้าวกล่องหรือหมูบั้งเริ่มจะร่อยหรอ ไกลได้เวลาเก็บร้าน ส่วนร้านประจำในตึกแถวก็มีลูกค้าแวะเวียนเข้าร้านไม่ขาดสาย ทำให้บรรยากาศดูคึกคัก

สายตาของภาควัยไปปะทะเข้ากับร้านขายพวงมาลัยข้างทางสิ่งที่ดึงดูดความสนใจเขาไม่ใช่คนป่าเจ้าของร้านที่กำลังยิ้มแยมทักทายลูกค้า แต่เป็นพวงมาลัยและดอกไม้หลากพันธุ์ที่เสียบอยู่ในถังรอผู้คนมาจับจ่ายไปให้พระ มันทำให้เขานึกถึงใบหน้าขาว ๆ ของร่างเล็กที่วิ่งชนเขาพร้อมช่อดอกไม้ในอ้อมแขน นึกเสียดายที่เวลา

นั่นตนคิดซ้ำเกินไป ทำให้พลาดโอกาสที่จะได้ทำความรู้จักกัน
“มิ่ง ไฟเขียวแล้ว” กิตเอ่ยเตือนเมื่อเห็นเพื่อนยังนั่งนิ่ง
ภาคย์สะดุ้งนิด ๆ เมื่อได้สติก็เหยียบคันเร่งให้รถออกตัว โดยมี
สายตาของคนที่นั่งเบาะข้างคนขับมองมาอย่างพิลึกพิลั่น
“ใจลอยเขียว มิ่งยังไม่เลิกคิดถึงคนนั้นอีกหรือ”

“...อะไร”

“ก๊นางไม้คนนั้นไง ที่เขาเดินชนมิ่งที่งานแต่งพี่มี”

“เขาเป็นคนไม่ใช่นางไม้ อีกร้อยอย่าง...เขาเป็นผู้ชาย”

“งั้นต้องเรียกว่าไรวะ นายไม้? รุกขเทวดา?”

“...มิ่งอย่าเอามุกนี้ไปเล่นกับใครนะ ชายชี้หน้าเขา”

“กูก็ว่างั้น ฮ่า ๆ” คนพูดหัวเราะยกใหญ่ ดูจะชอบใจกับมุก
ห่าบาทลืบบาทของตัวเอง

ภาคย์ผ่อนลมหายใจหนัก ๆ พยายามจะสนใจการจราจรบน
ท้องถนน แต่อีกทียังไม่เลิกเข้าชู้

“เจอกันแป๊บเดียว แต่ทำมิ่งใจลอยได้เป็นอาทิตย์ ๆ ขนาดนี้
กูอยากจะรู้จริง ๆ ว่าหน้าตาดีขนาดไหนเขียว เออ หรือเราไปขอ
ดูกล้องวงจรปิดโรงแรมดีวะ”

“ออกแนวโรคจิตละมิ่ง” ภาคย์ส่ายหน้าอย่างปลง ๆ

ก็ใช่ว่าเขาจะไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้ แต่การที่แบบนั้นมันดูจะ
รูล้ำความเป็นส่วนตัวเกินไป อีกฝ่ายไม่ใช่โจรผู้ร้ายที่ไหนถึงจะได้
ไปขอดูกล้องวงจรปิดได้ ดังนั้นจึงได้แต่ฝากความหวังไว้กับโชคชะตา
ให้พาพวกเขามาพบกัน

“ให้ เสียตาย รู้จักมาก็ปี ๆ มิ่งก็ไม่เคยชอบใครสักที กูละอยาก
เห็นหน้าคนที่สั่นคลอนหัวใจคุณชายภาคย์ได้จิบหาย”

“มิ่งเงียบ ๆ เหวอะ กูไม่มีสมาธิขับรถเลย” ภาคย์หันไปปราม

เพื่อนเสียงต่ำ เขาซักจะปวดหูกับเสียงพละมของไอ้กิตแล้ว รู้ใจไม่ว่า
ไปได้ตอบมันเลย

“เฮ้อ ฟุ้งช่านเองแล้วมาโทษกูอีกกก” กิตเบ้าปากใส่ ก่อนจะหัน
ไปวุ่นวายกับเครื่องเสียงรถเปิดเพลงฟังแทน เสียงดนตรีสากลจังหวะ
สบายหูดังคลอเบา ๆ ช่วยทำให้จิตใจอันว้าวุ่นของคนขับกลับมา
สมาธิอีกครั้ง

วันอันยาวนานเริ่มต้นขึ้น ณ เวลานั้นภาคย์ยังไม่รู้ว่าอีกไม่กี่
ชั่วโมงข้างหน้า เขาจะได้พบกับความบังเอิญที่เรียกว่าพรหมลิขิต
เข้าจริง ๆ

ภารกิจมอบกระเช้าปีใหม่ให้เหล่าพาร์ตเนอร์เป็นไปอย่าง
ราบรื่น แต่ก็ใช้เวลานานกว่าที่คาดไว้ เนื่องจากปกติพวกเขามักจะ
พูดคุยกับเจ้าของร้านผ่านทางอีเมลและไลน์ในการสั่งซื้อสินค้า นาน ๆ
จะได้พบหน้ากันสักครั้ง ดังนั้นพอไปถึงร้านจึงพูดคุยถามไถ่สารทุกข์
สุขดิบรวมถึงคุยงานกันยาว หลังจากสามชั่วโมงของช่วงเช้าผ่านไป
จึงเก็บได้แค่สองแห่งคือร้านสังฆทานกับร้านขายโลงศพ ยังเหลืออีก
สามแห่งที่ต้องไปในช่วงบ่าย

“ต่อไปก็ร้านดอกไม้เนอะ” กิตพูดขึ้น หลังจากที่พวกเขาอยู่
กินอาหารกลางวันกับเจ้าของร้านโลงศพที่คະຍັນคະຍอพາไปเลี้ยงที่
ร้านอาหารจีนแถวนั้น ในปากยังคงยั่วขมครกจากร้านรถเข็นที่ซื้อ
ติดมือมาเป็นของหวานตบท้ายมื้ออาหารระหว่างที่ภาคย์สตาร์ตรถ

“ใช่ มีงไลน์บอกที่ร้านไว้แล้วใช่ไหม”

“ตั้งแต่เช้าแล้ว เขาบอกเข้ามาได้เลย” เพื่อนสนิทว่า ภาคย์จึง
วางใจและขับรถออกจากแถวจรัญสนิทวงศ์ มุ่งหน้าไปยังย่านถนน
อรุณอมรินทร์ซึ่งเป็นที่ตั้งของร้าน Blooming Time ร้านดอกไม้ที่เป็น

พาร์ตเนอร์กันมาตั้งแต่บริษัทเริ่มก่อตั้ง

ภาคย์มีความทรงจำเกี่ยวกับพาร์ตเนอร์เจ้านี้มากเป็นพิเศษ เพราะเป็นเจ้าแรกที่ตอบรับยอมร่วมธุรกิจกับคู่สรวง ซึ่งในเวลานั้น เพิ่งจะตั้งไข่ ดูไร้ความมั่นคงโดยสิ้นเชิง แต่คุณจันจิรา เจ้าของร้าน ดอกไม้ซึ่งเป็นแม่มาช่วยห้ำหั่นบอกว่าเล็งเห็นถึงความตั้งใจของภาคย์ ตั้งแต่ครั้งแรกที่เข้าไปพูดคุย เธอบอกว่าเห็นเขาแล้วนึกถึงลูกตัวเอง ที่อายุน้อยกว่าเขาแค่ไม่กี่ปี อยากจะช่วยสนับสนุนเด็กจบใหม่ไฟแรง รวมถึงอยากจะช่วยขยายกิจการด้วย จึงได้ตกลงเซ็นสัญญาเป็น พาร์ตเนอร์กัน

เมื่อมีเคสเข้า ทางคู่สรวงก็จะแจ้งรายละเอียดของรูปแบบ ดอกไม้ที่ญาติผู้เสียชีวิตต้องการให้แก่ทางร้าน ร้านจะจัดดอกไม้ตาม คำสั่ง รอให้บริษัทส่งรถมารับดอกไม้ไปยังหน้างาน หรือในกรณีที่ ญาติผู้เสียชีวิตต้องการแต่งดอกไม้หน้าโลงหรือหน้าเมรุแบบสวน ร้านก็จะส่งคนไปจัดดอกไม้ให้ที่หน้างานโดยมีรถบริษัทคอยรับส่ง

ตลอดระยะเวลาเกือบสี่ปีพวกเขาร่วมงานกันด้วยดี ทุกอย่างราบรื่นไร้ปัญหามาโดยตลอด ดังนั้นเมื่อถึงช่วงเทศกาลสำคัญ ภาคย์ จึงมักจะส่งของขวัญเล็กๆ น้อยๆ ให้แก่ทางร้าน Blooming Time เสมอเพื่อเป็นการขอบคุณ

“ภาคย์มีงเหยียบคันเร่งเยอะๆ หน่อยดี จะได้ถึงไวๆ” จู่ๆ ไม้กิตที่เพิ่งจัดการขนมครกจนเกลี้ยงก็หันมาเร่ง สร้างความประหลาดใจให้คนขับจนต้องชำเลื่องมอง

“อะไรของมีง”

“อยากถึงร้านแล้วอะ อยากเจอหน้าเจ้าของร้าน”

“คุณน้ำจันนะเหรอ”

“ไม่ใช่! ภูหมายถึงลูกเขาต่างหาก ลูกเขาเพิ่งเรียนจบกลับมา

จากเชียงใหม่ น้ำจันเขาเลยจะวางมือให้ลูกมาทำร้านแทนแล้ว” กิต
 ทรายาย ช่วงหนึ่งปีหลังมานี้หน้าที่ติดต่อกับร้านดอกไม้ตกไปอยู่กับ
 ไอ้กิต มันเลยรู้รายละเอียดของฝั่งนู้นได้ดีกว่าภาคย์ที่มัวแต่ไปคุม
 ส่วนอื่น

“ถ้ากูจำไม่ผิด ลูกเขาเป็นผู้ชายไม่ใช่เหรอ”

“อ่าฮะ”

“มึงชอบผู้ชายด้วย?”

“ถ้าน่ารักจะผู้ชายผู้หญิงก็ชอบหมดนั่นแหละครับ” คนพูด
 ยักคิ้ว ดวงตาคมเป็นประกายวิบวับเมื่อพูดถึงบุคคลที่สาม ซึ่งพวก
 เขากำลังจะได้เจอ

“แต่ลูกน้ำจันน่ารักจริงๆ เว้ย เหมือนตุ๊กตาเลยอะ เห็นแล้ว
 มันกระชุ่มกระชวยหัวใจอะ ไม่แน่มึงเจอน้ำจันองเขาอาจจะลืม
 คนนั้นของมึงไปเลยก็ได้”

“โทษที กูไม่ได้ใจง่ายเหมือนมึงหรอกนะ”

“เอ้อออ กูจะคอยดู!” กิตหัวเราะเบาๆ

คนฟังโคลงหัวอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ ภาคย์เคยเจอคนหน้าตา
 ดีมาสารภาพรักกับเขาแล้วมากมาย ทว่ากลับไม่มีใครทำให้เขาใจเดิน
 แรงได้ ครั้งนี้ก็คงไม่ต่างกัน ยกเว้นแต่ว่าลูกชายคนน้ำจันจะเป็นคน
 เดียวกับคนที่เดินชนเขาเมื่อวันนั้น

แต่มันจะไปมีเรื่องบังเอิญขนาดนั้นได้ยังไงล่ะ จริงไหม

การจรรยาจร่วงป่ายวันนี้ติดขัดกว่าปกติ จากที่ควรจะใช้เวลา
 ไม่ถึงสิบห้านาทีในการขับรถ กลายเป็นใช้เวลาไปครึ่งชั่วโมงกว่าจะ
 ถึงจุดหมาย ภาคย์จอดรถไว้ยังลานที่เปิดให้เข้าจอดรถรายชั่วโมง
 ก่อนจะเดินหัวตะกั่วสวัสดิ์ปีใหม่เลี้ยวเข้าซอย มุ่งหน้าไปยังโซน
 ตึกแถวพาณิชย์ ซึ่งเป็นที่ตั้งของบรรดาคาเฟ่และร้านอาหารมากมาย

หนึ่งในนั้นก็คือร้านดอกไม้ที่พวกเขาร่วมงานด้วย

“เขาริโนเวตร้านใหม่เหวอวะ” คิ้วเข้มเลิกขึ้นนิดๆ เมื่อเดินเข้าไปใกล้แล้วพบว่าสภาพร้านภายนอกเปลี่ยนแปลงไปจากครั้งสุดท้ายที่เขาเคยมาเยือน

“แค่ทาสีข้างนอกเฉยๆ แล้วน้ำจันก็ซื้อตึกแถวห้องข้างๆ เพิ่มเพื่อเปิดคาเฟ่เครื่องดื่มด้วย สักสามสี่เดือนได้แล้วมั้ง” กิตตอบแล้วสาวเท้าเร็วขึ้น ก้าวตรงไปยังประตูร้านดอกไม้ซึ่งตอนนี้เปลี่ยนจากสีน้ำตาลอ่อนกลายเป็นสีขาว ด้านหน้ามีกระถางดอกไม้หลากสีวางอยู่สองข้างของประตู และมีกระดานดำเขียนชื่อร้านกับเวลาเปิดปิดเอาไว้ คล้ายกับคาเฟ่สไตล์มินิมอล

มีोनหาผลึกประตูเข้าไปโดยไม่ลังเล ชายหนุ่มคลี่ยิ้ม ทักทายเหล่าพนักงานในร้านอย่างคุ้นเคย

“มาแล้วครับบบ”

“อ้าว มาแล้วเหวอคะ อันตาไปเรียกพีณิขมาจากหลังร้านเร็ว” ษา ผู้จัดการร้านวัยกลางคนที่กำลังยืนคุมลูกน้องจัดดอกไม้หันไปสั่งเด็กสาวที่อยู่ใกล้ๆ แล้วรีบเดินอ้อมเคาน์เตอร์มาต้อนรับพวกเขา

“สวัสดีค่ะคุณกิต คุณภาคย์”

“สวัสดีครับ” ผู้มาเยือนทั้งสองยกมือไหว้คนอายุมากกว่า ภาคย์วางกระเช้าลงบนพื้นที่ว่างตรงเคาน์เตอร์ ขณะที่กิตยิ้มกว้างเริ่มชวนคุยอย่างไร้ท่าทีประดักประเดิด

“เป็นไงครับพี ช่วงนี้งานเยอะกันแน่เลยใช่ไหม”

“โอ้ย งานเยอะจนทำไม่หวาดไม่ไหว ยืนจัดดอกไม้กันทั้งวันจนปวดหลังเลยคะ นี่พรุ่งนี้ก็ต้องเอาดอกไม้ไปลงงานแต่งอีกแล้วเลยเกณฑ์เด็กๆ มาช่วยกันจัด”

“โห รวยไม่ไหว งานเยอะแต่พี่ชายยังสวยเหมือนเดิมเลยนะ

ครับ คุณไส่ขึ้นด้วยนะผมว่า”

“โอ้ คุณกิต อย่ามาหลอกคนแก่ให้ยากเลย”

“เฮ้อ ไม่เชื่ออีก ผมพูดจริงนะครับ”

บทสนทนาถามสารทุกข์สุกดิบดำเนินไป ท่ามกลางสายตาของภาคย์ที่ยืนมองเพื่อนฝอยจนน้ำลายแตกฟอง นี่คือข้อดีของไอ้กิต ดูซิลซิล เป็นมิตรแบบสุดซืด เข้าถึงง่ายกับคนทุกเพศทุกวัย มักทำให้คนที่อยู่ใกล้รู้สึกผ่อนคลาย จึงรับหน้าที่เป็นด่านหน้าในการติดต่อกับลูกค้าทั่วไป แต่ในทางกลับกัน ถ้าเป็นเรื่องการเจรจาธุรกิจที่ต้องอาศัยความจริงจังและน่าเชื่อถือ ไอ้กิตก็จะโยนมาให้เขาจัดการ โดยให้เหตุผลว่าเขาดูน่าเชื่อถือกว่ามัน

อ้อ ณ จุดนั้นเขาก็เห็นด้วยละนะ

ร่างสูงละสายตาสองคนนั้นกวาดมองไปรอบร้าน ครั้งสุดท้ายที่เขาได้แวะมาที่นี่ก็ผ่านไปเกือบครึ่งปีแล้ว แม้ภายนอกจะเปลี่ยนไปนิดหน่อย แต่บรรยากาศในร้านอบอุ่นเป็นกันเองเหมือนเคย

ด้านในร้านทาผนังด้วยสีครีมเกือบขาว พื้นที่ค่อนข้างกว้าง นี่ขนาดว่ามีพนักงานนับสิบคนที่จัดดอกไม้กันมือเป็นระวิงยืนอยู่ก็ยังไม่รู้สึกแออัด บนพื้นร้านติดกับผนังกระจกมีกระถางใส่ดอกไม้หลากสายพันธุ์วางเรียงเป็นชั้นๆ เพื่อเรียกความสนใจจากคนที่เดินผ่านไปมาให้เข้ามาจับจ่าย

ด้านหลังเคาน์เตอร์ขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นทั้งที่คิดเงินและที่จัดดอกไม้มีตู้แช่ดอกไม้แบบสามประตูวางเรียงกันถึงสามตู้ ด้านในอัดแน่นไปด้วยเหล่าดอกไม้เมืองหนาว ซึ่งไม่พิศมัยอากาศร้อนอบอ้าวของประเทศไทย จึงต้องเก็บรักษาไว้ในอุณหภูมิต่ำ ส่วนผนังด้านข้างเคาน์เตอร์ก็มีชั้นวางติดผนัง วางแจกันดอกไม้ที่จัดอย่างประณีตไว้

ไว้ให้ลูกค้าดู

กลิ่นหอมของดอกไม้ลอยกรุ่นอยู่ในอากาศ ภาคย์สุด
หายใจลึกเข้าปอด รู้สึกผ่อนคลายราวกับหม่อมวลดอกไม้เหล่านั้น
กำลังแย้มยิ้มต้อนรับเขาอย่างอบอุ่น

“แล้วนี่หยุดปีใหม่วันไหนกันครับเนี่ย”

“แค่สามสิบเอ็ดกับหนึ่งแหละค่ะ แต่ถ้ามีเคสงานศพเข้ามา
มีคุณจันกับคุณณิชคอยสแตนด์บายให้อยู่นะค่ะ”

เสียงพูดคุยของเพื่อนกับผู้จัดการร้านลอยเข้าหู ระหว่างที่
ภาคย์กวาดตามองสำรวจร้าน เขากำลังยื่นพิจารณาช่อดอกเบญจมาศ
สีชมพูสดใสในแจกันบนโต๊ะตัวยาว ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้น
จากด้านหลัง

“สวัสดิ์ครับพีกิต มาหาแม่ใช่ไหม”

“มาหาคุณแม่ แต่ใจพีกิตถึงณิชด้วยนะครับ” ไ้กิตตอบกลับ
ไปด้วยเสียงเจ้าชู้โก้แจ้

ภาคย์บ่ายหน้ากลับมา คิดในใจว่านั่นคงจะเป็นเสียงลูกชาย
ที่นำจันมาให้ฟังบ่อย ๆ เขาเคยได้ยินแต่ชื่ออีกฝ่าย จำได้ว่าอ่อน
กว่าเขากับไ้กิตสองสามปี แต่ยังไม่เคยเห็นหน้า

ทว่าเมื่อได้เห็นเจ้าของเสียงเต็มสองตา ก็อึ้งเนื้อในอกซ้ายก็
ตอบสนองด้วยการเดินร่วจนแทบทะลุออกมานอกอก

“ตอนนี้แม่ไม่อยู่ร้านครับ พอดีดอกไม้ไม่พอ แม่เลยให้เด็ก
ชื่อไอซ์พาไปปากคลอง ต้องขอโทษด้วยนะครับ”

เจ้าของเสียงนุ่มนวลราวกับสายน้ำรินยังเอ่ยต่อไป ในขณะที่
ภาคย์ตะลึงงัน รู้สึกเหมือนโลกทั้งใบหยุดหมุนไปแล้ว

ให้ตาย โลกกลมได้ขนาดนี้เลยหรือ!

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มจ้องไปยังคนพูดซึ่งเป็นชายหนุ่มร่างเล็ก

สวมผ้ากันเปื้อนสีครีมตุ่น ๆ ปักชื่อร้านทับเสื้อยืดสีขาวตัวโคร่งกับกางเกงยีนอย่างไม่อยากเชื่อสายตา และเมื่อดวงตากลมโตดำสนิทคุณนั้นชำเลืองมองมาทางเขา ความร้อนผ่าวไร่ที่มาก็แผ่ขยายไปทั่วใบหน้าคมคายทันที

หน้าตาแบบนี้ ดวงตาแบบนี้ ใช่เลย นี่คือนักเดินชนเขาในงานแต่งรุ่นพี่เมื่อสัปดาห์ก่อน พรหมลิขิตที่ภักทรพุดถึงเป็นแบบนี้เองก็ใครจะไปคิดว่าชายหนุ่มปริศนาหน้าตาน่ารักคนนั้น แท้จริงแล้วจะอยู่ใกล้ตัวเขาแค่นี้!

“อ้อ นี่ยังไม่รู้จักกันใช่ไหม” ใจก็ตงจะเห็นพวกเขาเฝ้ามองกันเงียบ ๆ อยู่เป็นนาน เลยหันมาทำหน้าที่คนกลางแนะนำให้รู้จัก

“ณิชา นี่ไอ้ภาคย์ เพื่อนพี่ที่ทำบริษัทคู่สรองด้วยกัน”

“สวัสดีครับ” ร่างเล็กยกมือไหว้คนอายุมากกว่าพร้อมกับคลี่ยิ้ม เผยให้เห็นลักยิ้มบนสองข้างแก้มที่ยังส่งเสริมให้ใบหน้าน่าเอ็นดูมีเสน่ห์ขึ้นไปอีก

“สวัสดี...ครับ” หัวใจภาคย์เต้นตึกตักเร็วว เร็ว ประหม่าจนเกือบจะยกมือรับไหว้ไม่ทัน กระนั้นก็พยายามเก็บซ่อนอาการตื่นเต้นยินดีไว้ภายใต้ท่าทีสุขุม

“ส่วนนี้น้องณิชา ลูกคุณน้ำจั้น มิ่งน่าจะเคยได้ยินน้ำจั้นพุดถึงแล้วแต่ยังไม่เคยเจอใช่ปะ เพราะน้องเพิ่งมาทำงานที่ร้านได้สักสามเดือนมั้ง”

“ใช่ครับ ผมเพิ่งเรียนจบกลับมาจากเชียงใหม่ ยังไงก็ฝากตัวด้วยนะครับ” เจ้าตัวพุดไปยิ้มไป ส่งผลให้คนมองอย่างภาคย์ตาพว้าลายกับรอยยิ้มแสนสวยนั้น

ไม่ยิ้มก็น่ารัก พอยิ้มแล้วยิ่งน่ารักเข้าไปใหญ่ เกิดมายี่สิบห้าปีภาคย์ไม่เคยรู้สึกชอบคุณโชคชะตาเท่านี้มาก่อน เขาเกือบจะหมด

หวังในการหาตัวอีกฝ่ายไปแล้ว แต่โลกก็เหวี่ยงพวกเรากลับมาเจอกันจนได้ ทั้งยังเป็นพาร์ทเนอร์ธุรกิจที่ต้องติดต่อกันเรื่อย ๆ อีก

ขอบคุณเทวดาฟ้าดิน ขอขอบคุณจริง ๆ ครับ

“ภาคย์...ภาคย์!”

“...หือ”

“นั่งเขี้ยว มึงไม่ตอบอะไรน้องเขาหน่อยเหรออ” กิตส่งเสียงกล้วหัวเราะ

ภาคย์กระแอมเบา ๆ เพื่อเรียกสติตัวเอง พยายามข่มความเก๋อเงินขณะสบตากับคนตรงหน้าและคลี๋มมุ่นมวลง

“ครับ ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“เพื่อนพี่มันเป็นคนนึง ๆ พุดน้อยยังแหละน้องนิช ไม่ได้หึงอะไรหรอกนะ อย่าเข้าใจผิด” กิตโคลงหัวยืมฆ่า ดวงตาที่มองมาทางคนถูกพาดพิงแฝงแววล้อเลียน ก่อนตวัดสายตากลับไปมองคนตัวเล็กกว่าแล้วเอ่ยเสียงหวานเจี๊ยบ “แต่ไม่ต้องไปคุยกับไอ้ภาคย์มันหรือมั้ง คุยกับพี่คนเดียวก็พอแล้วครับ”

“ได้ไงล่ะครับ พี่กิตก็ยังไม่ได้คุยกับผมคนเดียวเลย ถูกไหม” นิชสวนกลับยืม ๆ ทำเอาคนอื่นในร้านหัวเราะครืนไปตาม ๆ กัน เห็นได้ชัดว่ากิตมาที่นี้บ่อยจนคุ้นเคยกับทุกคนมากพอจะแซวกันได้ และนั่นทำให้ภาคย์รู้สึกเป็นส่วนเกินขึ้นมาหน่อย ๆ

“ดีกคอบแบบนี้เลยเหรออ ร้ายเหมือนกันนะเราเนี่ย”

“แซวฆ่า ๆ นะครับ แต่ว่าคงอีกสักพักเลยกว่าผมจะกลับมา” ร่างเล็กเปลี่ยนจากโหมดยอกล้อเป็นจริงจัง คิ้วเรียวย่นเข้าหากันน้อย ๆ มองพวกเขาด้วยแววตาเกรงใจ “ทั้งสองคนจะอยู่รอไหมครับ”

“ภาคย์ เอาใจ” กิตโยนมาให้คนที่ยืนเจี๊ยบตัดสินใจ

และแน่นอนว่าภาคย์ไม่เสียเวลาคิดแม้แต่เสี้ยววินาที

“อยู่รอดดีกว่าครับ จะได้คุยกับ...คุณน้ำจั้น...”

แต่อยากคุยกับลูกชายคุณน้ำจั้นมากกว่าครับ ภาคย์แอบต่อประโยคในใจ เอาเถอะ ตอนนี้อย่าโม่งครึ่ง ยังเหลืออีกสองที่ที่ต้องไป แต่ถ้าไปช้าหน่อยก็ไม่มีไรมั้ง ขอให้เขาได้อยู่ที่นี้นานกว่านี้อีกสักนิด ได้รู้จักอีกฝ่ายมากขึ้นสักหน่อยก็แล้วกัน

“โอเค จั้นเชิญทางนี้เลยครับ ไปนั่งพักหาอะไรดื่มก่อน” นิชคดียิ้มให้แล้วเดินนำพวกเขาไปยังคาเฟ่ของร้านซึ่งเป็นห้องแถวติดกับส่วนของร้านดอกไม้

ภาคย์มองตามแผ่นหลังบางของเด็กหนุ่มไป หัวใจเต้นรัวเร็วไม่ต่างจากวันแรกที่ได้พบกัน เมื่อคืนเพลงที่ภัทรร้อง เนื้อเพลงท่อนนั้นว่าอะไรนะ...ใช่ จังหวะตกหลุมรักเป็นอย่างนี้ หรือเปล่า...

พอเห็นคุณนิชยิ้มก็...เออ จริงด้วย จังหวะตกหลุมรักเป็นอย่างนี้เอง

.....

*Ranunculus (รานังคิวลัส) ภาษาดอกไม้หมายถึง
เสน่ห์ของบุคคลที่มีมากกว่าหน้าตา*

EP. 2

Chrysanthemum

“รอยยิ้มที่สวยงามน่าอิจจานั้น ผมอยากเห็นมันบ่อยๆ”

ครั้งสุดท้ายที่ภาคย์มาเยือนร้าน **Blooming Time** ยังมีแค่ ส่วนของร้านดอกไม้ ดังนั้นนี่จึงเป็นครั้งแรกที่เขาได้มีโอกาสเข้ามา ในคาเฟ่เล็กๆ สไตล์มินิมอลที่แฝงกลิ่นอายความเป็นยุโรปไว้

เจ้าของร้านอย่างณิชเดินนำพวกเขาลอดผ่านซุ้มประตูโค้ง ประดับประดาด้วยดอกไม้แห้ง ซึ่งเกิดจากการเจาะผนังกำแพงตึก เชื่อมต่อร้านดอกไม้กับคาเฟ่เข้าด้วยกัน ในส่วนของคาเฟ่ก็ประดับ ด้วยดอกไม้ทั้งสดและแห้งนานาพรรณ ทุกโต๊ะจะมีแจกันดอกไม้วาง ไว้ สร้างบรรยากาศให้รู้สึกสดชื่นผ่อนคลาย ประหนึ่งกำลังนั่งจิบ เครื่องดื่มอยู่ในสวนหลังบ้าน

“รับอะไรดีครับ” ณิชถามขึ้น หลังจากพาแขกทั้งสองมานั่งรอ ที่โต๊ะว่างใกล้กับเคาน์เตอร์สั่งเครื่องดื่ม

“ให้เจ้าของร้านแนะนำดีกว่า มีอะไรอร่อยบ้างครับ” กิตส่งยิ้ม แพรวพราวอย่างมีชั้นเชิงให้ ขณะที่ภาคย์จ้องมองใบหน้าน่าเอ็นดู ของคนตัวเล็กนั่ง ราวกับมองเท่าไรก็ไม่พอสักที

“มันเป็นมัทชะลาเต้ใหม่ครับ เมีนุขายดีอันดับหนึ่งของร้านเรา”
 “ก็ได้ ฉันพีเอามัทชะลาเต้ ภาคย์มึงจะดื่มอะไร”

“...”

“ภาคย์!”

“...หือ?”

“จะดื่มอะไร”

“อ้อ...เอา...เอามัทชะลาเต้ด้วยแล้วกันครับ” ภาคย์เอ่ยตะกุกตะกักเล็กน้อย ไบหูขาวขึ้นสีเรื่อเมื่อเจ้าของร้านเอียงคอมองมา
คุณนิชตากลมแป้วเหมือนลูกหมาเพิ่งเกิดเลย น่ารักจัง...

“โอเคครับ แล้วอยากกินขนมอะไรกันไหม ทางร้านเรามีเค้กครัวซองต์ ครอฟเฟิล”

“ไม่ดีกว่า พวกพีเพิ่งกินข้าวมา ยังอึดอยู่เลย” กิตปฏิเสธ

“โอเคได้ครับ เคนได้ มัทชะลาเต้สอง โຕ้ะสามนะ” นิชหันไปบอกบาริสตาที่ยืนประจำกรหน้าเคาน์เตอร์ ก่อนจะหันกลับมาหาแขกทั้งสองพร้อมกับคลี่ยิ้ม

“เชิญนั่งรอสักครู่ นะครับ แต่คิดว่าเดี๋ยวมแม่ก็มาแล้วละ ป่านนี้ น่าจะกำลังกลับแล้ว”

“อ้าว แล้วนิชไม่นั่งคุยกับพวกพีเหรอ”

“ก็อยากอยู่หรรอครับ แต่พอดีมอเตอร์เดอร์ด่วนเข้าเมื่อตอนเที่ยงหลายช่อ ยังจัดกันไม่เสร็จเลย อีกหนึ่งชั่วโมงเมสเซนเจอร์จะมารับแล้วด้วย” ร่างเล็กยกมือขึ้นดูนาฬิกาข้อมือแล้วถอนลมหายใจดังเฮือก “เดี๋ยวมขอตัวไปทำงานก่อนนะครับ ถ้าอยากกินอะไรเพิ่มก็สั่งได้เลยนะ ผมเลี้ยง”

“โอเค ฉันเดี๋ยวมพวกพีนั่งเป็นกำลังใจให้นะ” กิตขยิบตาให้

คู่สนทนาหัวเราะเบาๆ ในลำคอ ก่อนจะหันหลังเดินออกจาก

บริเวณคาเฟ่กลับไปยังโซนร้านดอกไม้ นิชเข้าประจำการหน้าเคาน์เตอร์ที่มีบรรดาลูกมือยืนจัดดอกไม้ ลิดหนามตัดก้านกันมือเป็นระวิง มือเรียวยาวหยิบดอกไม้ที่เสียบรออยู่ในแจกันออกมา และเริ่มลงมือจับช่ออย่างคล่องแคล่ว ท่ามกลางสายตาคู่หนึ่งที่คอยเฝ้ามอง และต้องพยายามเก็บอารมณ์สูงสุดความสามารถเพื่อไม่ให้เพลอี่ยม

“แหม ๆ มองตาค้างเลยไอ้ด้ส ไหนใครบอกว่าไม่ได้ใจง่ายเหมือนกุ” คนที่นั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเอ่ยกระณะกระแหนเสียงแผ่วเบา

ภาคย์วัดสายตากล้ามองเพื่อน ใบหน้าร้อนฟ่วนิด ๆ เมื่อเห็นแววตาล้อเลียนของไอ้กิต

“เป็นไงครับ น่ารักเหมือนที่กุบอกเลยใช่ไหมล่ะ”

“อือ น่ารักดี” ภาคย์ตอบเสียงเรียบ พยายามเก็บอาการ ยังไม่ยอมให้เพื่อนรู้ว่านิชคือคนที่บังเอิญชนเขาในงานแต่ง

เท่าที่เขารู้ ร้าน Blooming Time มีการโคกบออร์แกนิกส์เจ้าอื่น ๆ นอกจากผู้สำรวจ แปลว่าวันนั้นที่เจอกัน คุณนิชคงถูกจ้างให้ไปจัดดอกไม้ในงานแต่งของพีมีละมั้ง เสียตายที่เขาไม่เฉลียวใจตามหาเบาะแสจากช่อดอกไม้ ไม่อย่างนั้นก็อาจจะได้เจอกันเร็วกว่านี้

“ทำงานกับร้านนี้มาหลายปี แปลกดีที่ยังไม่เคยเจอกันเลย”

“ก็ตอนนั้นที่เรามาติดกับคุณน้าจัน นิชก็ขึ้นปีหนึ่ง ไปเรียนที่เชียงใหม่พอดีงะ ปิดเทอมถึงจะกลับมาที่ แต่ปกติพวกเราก็ไม่ได้เข้ามาที่ร้านบ่อย ๆ อยู่แล้วเลยไม่เจอ กุก็เพิ่งมาเจอเนื่องเมื่อสามเดือนก่อนนี่เอง” กิตอธิบายยาวยืด

ระหว่างนั้นมัทจะลาเต้ที่สั่งก็มาเสิร์ฟ ภาคย์จดหลอดเข้ากับริมฝีปาก รสชาเขียวเข้มข้นแฝงความนุ่มละมุนจากนมสดไหลลงคอไม่หวานจนเกินไป อร่อยสมคำโฆษณาเจ้าของร้านว่าเป็นเมนูชายดี

อันดับหนึ่ง

“อ้อ เพราะช่วงหลังมึงเลยแวะมาร้านดอกไม้บ่อย ๆ ภูมิภาคใหม่ ภูมิภาคใหม่ทำไม้มึงขยันทำงานจัง”

“ถูกต้องครับ แหม คนเราทำงานเหนื่อยๆ ก็อยากมาหาอาหาร ตาบ้างปะ คนอะไรยิ้มน่ารักฉิบหาย มีลักยิ้มด้วย โคตรซี้โกงอะ” กิตเตาะลั่น มองเจ้าของร้านที่ยืนอยู่ไกลๆ ตาเป็นประกาย เพื่อนของเขาคนนี้ขึ้นชื่อเรื่องความซื่อสัตย์มาแต่ไหนแต่ไร ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมพักหลังพอเป็นเรื่องเกี่ยวกับร้านดอกไม้ ใ้กิตมันถึงอาสาจัดการให้เองทุกครั้ง

ที่แท้ก็จะมาส่งลูกเจ้าของร้านนี่เอง

“อีกอย่าง...เหมือนหน้าจันเขาก็อยากจะวางมือเต็มทีแล้ว ยังไงในอนาคตเราก็ต้องทำงานกับฉินนี่แหละ สนับสนุนกันไว้มันก็ดีกว่าไม่ใช่หรือ”

“แน่ใจว่าไม่ใช่ข้ออ้าง?”

“โห เพื่อน พุดถึงเสียใจนะ หน้ากูดูเหมือนคนไม่จริงจังกับการทำงานหรือวะ”

“เออ”

“สัส กวนตีนละ” ใ้กิตหัวเราะในลำคอ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องไปชวนคุยเรื่องศัพท์เพหะอื่นช่วงเวลา

ผ่านไปเกือบยี่สิบนาที มัทฉะลาเต้ของพวกเขาเหลือแค่ติดกันแก้ว ใ้กิตยังหาเรื่องมานั่งฝอยน้ำลายฟุ้งต่อไปได้เรื่อยๆ ไม่รู้จบ ขณะที่ภาคย์คุ้ยไปพลางตอบไลน์งานจากลูกน้องที่บริษัท ถึงอย่างนั้นสายตาก็คอยแต่จะชำเลื่องไปยังเจ้าของร้านดอกไม้ผู้กำลังทำงานอย่างขยันขันแข็ง

ทั้งที่ภายในคาเฟ่ รวมถึงฝั่งร้านดอกไม้ก็มีทั้งพนักงานและ

ลูกค้าอยู่มากมาย แต่ร่างสูงโปร่งของณิชนเหมือนจะมีออร่าสีทองพุ่งโดดเด่นออกมา (ซึ่งแน่ล่ะว่าเขาคิดไปเอง) ทำให้ภาคย์มองเห็นเจ้าตัวอยู่เพียงคนเดียว

“คุณน้ำจั้น สวัสดีครับ!”

เสียงเพื่อนสนิทดังขึ้น ภาคย์ที่กำลังตอบไลน์งานจึงเงยหน้าจากโทรศัพท์ เห็นร่างท้วมของหญิงวัยใกล้เคียงกับมารดาของเขา กำลังกระวีกระวาดเดินตรงมาทางฝั่งคาเฟ่

“สวัสดีครับคุณน้ำ” ภาคย์รีบลุกขึ้นยืนยกมือไหว้เช่นเดียวกับกิต คุณน้ำจั้นยังดูแข็งแรงสดใสเหมือนครั้งก่อนที่ได้พบกัน เพียงแต่ใบหน้าที่มักจะเต็มไปด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนตอนนี้มีเหงื่อซึมออกมาเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าคงรีบกลับมาที่ร้าน

“สวัสดีค่ะคุณภาคย์ คุณกิต ขอโทษด้วยนะค่ะที่ต้องให้มาเสียเวลานั่งรอ พอดีดอกไม้มันไม่พอ จะใช้เด็กไปซื้อมันก็เลือกมาไม่ค่อยจะตรงใจ น้ำเลยไปเลือกเองดีกว่า” คุณจั้นจिरากกล่าวพลางส่งยิ้มขอโทษขอโพยให้พวกเขา

“ไม่เป็นไรเลยครับ ไม่ใช่ธุระรีบร้อนอะไร พวกผมรอได้อยู่แล้ว เพราะวันนี้ก็ตั้งใจจะมาสวัสดิ์ปีใหม่คุณน้ำ” ดวงตาคนพูดโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มขณะกล่าว ภาคย์ส่งกระเช้าผลไม้สวัสดิ์ปีใหม่ให้ผู้อาวุโสพร้อมด้วยปฏิทินและแก้วน้ำเก็บความเย็น ซึ่งทางบริษัทสั่งทำขึ้นเพื่อเป็นของขวัญให้แก่เหล่าพาร์ตเนอร์

“ขอบคุณทางร้าน Blooming Time ที่ไว้ใจและร่วมงานกับทางผู้สำรวจมาตลอดนะครับ ขอให้คุณน้ำและทุก ๆ คนในร้านร่างกายแข็งแรง มีความสุข ยิ่งไงก็หวังว่าพวกเราจะมีโอกาสได้ร่วมงานกันไปเรื่อย ๆ นะครับ”

“ยินดีเป็นอย่างยิ่งเลยค่ะ ขอบคุณทางบริษัทเช่นกันนะค่ะที่

ไว้ใจใช้บริการร้านดอกไม้เล็ก ๆ ของน้ำ”

“โห ร้านเล็ก ๆ อะไรกันครับ ดึกแถวสองคูหา มีคาเฟ่อีก พนักงานอีกตั้งเป็นสิบคนนี่ก็ไม่เรียกว่าเล็กแล้วนะครับ” กิตส่งเสียงแซว

“ก็ยังหวังว่าจะขยายกิจการได้มากกว่านี้อีกค่ะ แต่น้ำอายุปูนี่แล้วเนอะ ทำไม่ไหวแล้วละ ก็ได้แต่ฝากความหวังไว้ที่คนรุ่นเนอะ” คุณจันจิราบุญไปไปทางลูกชายที่ยืนชะมักเข้มนัยคุยงานกับลูกน้อง ก่อนจะกวักมือเรียก “ณิช มาหาแม่หน่อยเร็ว”

“ครับ”

หัวใจของภาคย์โลดเร็วขึ้นในทุกจังหวะอย่างก้าวที่อีกฝ่ายเข้ามาใกล้ คุณณิชหยุดยืนอยู่ห่างจากเขาไปไม่ถึงหนึ่งไม้มบรรทัด นำพากลิ่นหอมของดอกไม้หลากชนิดติดกายมาด้วย ยิ่งส่งผลให้ร่างสูงที่ยืนข้าง ๆ หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะเข้าไปใหญ่

ไม่ได้ไว้ยภาคย์ ห้ามมือสั่นเด็ดขาด!

“คุณกิตเจอบ่อยแล้ว แต่คุณภาคย์น่าจะยังไม่เคยเจอเจ้าณิชใช่ไหมคะ”

“...ครับ แต่เมื่อกี้ก็ได้คุยกันนิดหน่อยแล้ว”

“ดีเลย ยิ่งไงน้ำฝากน้องด้วยนะคะ นี่ก็เพิ่งจะเรียนจบมาหมาด ๆ ยังไม่ได้รับปริญญาเลย” คนเป็นแม่พูดไปลูบแขนลูกชายไปสีหน้าบ่งบอกได้ชัดว่าภาคย์มีใจเหลือเกิน

“น้ำเองก็เหนื่อยมากแล้ว ตอนนี่เลยเริ่มให้เขาเข้ามารับช่วงต่อ จากนั้นณิชก็จะเป็นคนประสานงานกับทางบริษัทนะคะ ถ้ามีอะไรก็นำน้องได้เลยนะ”

“ได้ครับ”

จะดูแลอย่างดีเลยครับ ชายหนุ่มคิดในใจ แต่ถึงอยากพูดออก

ไปก็พูดไม่ได้ เพราะคงจะทำให้บรรยากาศระอึกระอ่วนเสียเปล่า ๆ ยิ่งไงพวกเขา ก็เพิ่งเจอกันอย่างเป็นทางการครั้งแรก ออกตัวแรงมากไปคงไม่ดี

“ฝากตัวด้วยครับ” เจ้าตัวหันมายิ้มเจิดจ้าให้เขาอีกครั้ง

ภาคย์พยักหน้ายิ้ม ๆ แล้วลอบกลืนน้ำลาย ถึงกับต้องรีบเอามือไปหลังแล้วกำหมัดไม่ให้เปลือยหลบสายตา เกิดมายี่สิบห้าปีไม่เคยมีใครทำให้เขาเสียอาการขนาดนี้มาก่อน คุณณิษจะรู้ไหมว่า รอยยิ้มหวาน ๆ กับลัถย์มน่ารัก ๆ นั้นมีอิทธิพลต่อใจผู้ชายคนหนึ่งขนาดไหน

“เอาละ ๆ นั่งกันก่อน ๆ นี่น่าจะจะปรึกษาเรื่องขอปรับราคาดอกไม้พ้อดีเลยอะ”

แล้วคุณน้ำจันก็ชวนพวกเขา นั่งคุยเรื่องงานและเรื่องทั่วไปอีกครู่หนึ่ง ก่อนที่ภาคย์กับกิตจะขอตัวลา เพราะยังเหลืออีกสองแห่งที่ต้องไป ถึงใจจริงภาคย์จะยังไม่อยากกลับ แต่หน้าที่การงานค้ำคอทั้งยังโทร. นัดอีกสองที่ไว้แล้วด้วย ถ้าผิดคำพูดเพราะเรื่องส่วนตัว ก็ดูจะไร้ความเป็นมืออาชีพ

“เดี๋ยวรอสักครู่ นะคะ ณิษ ไปหยิบของขวัญของเรามาสักลูก” คุณน้ำจันหันไปบอกลูกชายที่นั่งข้าง ๆ

“ครับ” ร่างเล็กผุดลุกขึ้น เดินหายเข้าไปยังหลังเคาน์เตอร์ของฝั่งร้านดอกไม้ท่ามกลางสายตาใคร่รู้ของสองหนุ่ม ก่อนจะกลับมาพร้อมช่อดอกลิลี่สีเหลืองช่อใหญ่อลังการและถุงใส่กล่องของขวัญเล็ก ๆ อีกกล่องหนึ่ง

“นี่เป็นของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ จากร้านเราคะ ในกล่องนั้นเป็นเทียนหอมกลิ่นดอกไม้ ทางร้านทำเองเลยนะคะ แทนคำขอบคุณที่ร่วมงานกันมาตลอด” คุณน้ำจันกล่าวยิ้ม ๆ

“ขอบคุณครับ” ภาคย์ยกมือไหว้ผู้ใหญ่ ก่อนที่มีหนามจะยื่นออกไปรับช่อลิ้นชณะที่กิตรับกล่องของขวัญมา ฝ่ายมือของเขากับคุณนิชบังเอิญแตะกันตอนรับช่อดอกไม้โดยไม่ตั้งใจ

ฝ่ายหนึ่งดูเฉย ๆ ส่วนอีกฝ่ายหัวใจแทบกระดอนออกมาจากอก

“สวัสดิ์ปีใหม่ว่างหน้านะ ขอให้ปีหน้าเป็นปีที่พวกเรามีความสุขและประสบความสำเร็จกันทั้งคู่เลยนะคะ”

“ใช่เลยขอบคุณน้ำ พวกเราจะเฮง ๆ ปัง ๆ ไปด้วยกันครับ!” กิตยกมือชูกำปั้น เรียกเสียงหัวเราะเบา ๆ จากหญิงวัยกลางคนได้ จากนั้นก็ถึงช่วงเวลาที่ต้องรำลากัน โดยมีสองแม่ลูกมายืนส่งที่หน้าร้าน

“ผมลานะครับคุณน้ำ น้องนิช ไว้ผมจะแวะมาเยี่ยมบ่อย ๆ” กิตกล่าวพลางเดินล่วงหน้าไปก่อนเพราะมีสายเข้าพอดี ขณะที่ภาคย์ยังยืนอ้อยอิ่งหอบช่อดอกไม้ไว้ในอ้อมแขน ลอบชำเลืองมองคนตัวเล็กกว่าข้างกายด้วยจิตใจว่าวุ่น

อยากรู้ว่าคุณนิชจะจำได้ไหมว่าเขาคือคนที่เดินชนกันในวันนั้น พุดอะไรออกไปสักอย่างตีภาคย์ จะปล่อยโอกาสแล้วเดินไปเฉย ๆ ไม่ได้เว้ย!

“ขั้บรดี ๆ นะครับ” นิชเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อนด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ

ภาคย์สบตากับดวงตากกลมโตคู่ นั้น สุดหายใจลึกรวบรวมความกล้าก่อนจะพุดออกไป

“คือ...มีทีละลาแต่ี้อย่างมาก”

“...”

“ไว้ผมจะแวะมาตีบ่อย ๆ นะครับ”

“ได้เลยครับ ยินดีต้อนรับเสมอครับ” นิซหัวเราะเบา ๆ ดวงตาคู่สวยยิบยิบกลายเป็นเส้นโค้งเมื่อเจ้าตัวอิมกว้าง ภาคย์อยากถามออกไปใจจะขาดว่านิซจำเขาได้หรือไม่ แต่เพราะมีคุณน้ำจั้นอยู่ด้วย สุดท้ายเลยไม่กล้าถามออกไป

“เดินทางปลอดภัยค่ะคุณภาคย์”

“ครับ คุณน้ำรักษาสุขภาพด้วยนะครับ” ภาคย์ค้อมหัวให้ผู้ใหญ่อีกครั้ง ก่อนออกเดินตามกิตไป เดินไปได้สี่ห้าก้าวก็หันหลังกลับไปมอง เห็นร่างเล็กกำลังประคองคุณน้ำจั้นกลับเข้าร้าน

ชายหนุ่มยื่นมองจนกระทั่งผ่านหลังของสองแม่ลูกหายเข้าร้านไปจึงผ่อนลมหายใจยาว ความรู้สึกตอนนี้คือความยินดีปนเปกับความเสียดาย แต่ภาคย์ก็คอยเตือนตัวเองว่าได้สืบเอาเอกสารของแบบนี้คงต้องค่อยเป็นค่อยไปละมั้ง อย่างน้อย ๆ วันนี้เขาก็ได้เจอหน้าคนที่ชอบ ได้รู้จักชื่อ ได้รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร ในอนาคตก็ยังต้องติดต่อทำงานด้วยกันบ่อย ๆ แบบนี้เรียกว่าล้มหล่นเลยไม่ใช่หรือไง

ใจเย็น ๆ ยังมีเวลาทำความรู้จักอีกมากน้า

“เป็นไง ตกลงน้องนิซน่ารักกว่าหนุ่มปริศนาคนนั้นของมึงหรือเปล่า” พอกลับขึ้นมาบนรถ วางสายหลังคุ้ยธุระเรียบร้อย ใจก็ทกริบแซวเขาเหมือนอดีตอันต้นใจมานาน

ภาคย์สตาตร์ตรถ มุมปากโค้งขึ้นขณะที่สายตามองออกไปยังท้องถนนเบื้องหน้า

“ไม่หรอก”

ต้องเรียกว่าน่ารักเหมือนกันต่างหาก

“ปากก็บอกไม่ ๆ แต่ตานี้จ้องจะถลนออกมาละ มือถือสากปากถือศีลฉิบหายเลยมึงนี่” กิตร้องฮึเบา ๆ มองคนหน้าหล่อข้างตัว

อย่างนี้ก็หมั่นได้ แต่ปฏิภิกขยาของภาคย์ตอนเจอหน้าฉนิชก็ทำให้เขา
แปลกใจอยู่เหมือนกัน รู้จักกันมาเจ็ดแปดปี เขาก็เพิ่งเคยเห็นมันมอง
ใครตาค้างขนาดนี้

ทั้งที่ชั่วโมงก่อนยังละเมอเพื่อพอกถึงหนุ่มปริศนาคนนั้นอยู่
แท้ ๆ ดูทรงไ้อภาคย์ก็ใจง่ายไม่แพ้เขาละวะ

“กิด”

“ไร”

“มึงสนิทกับคุณฉนิชเขาหรือเปล่า”

“ก็ทั่ว ๆ ไป ภูว๋าน้องเข้าถึงยากนิดหน่อย คล้าย ๆ มึงตอนรู้จัก
กันใหม่ ๆ”

“แล้วมึงรู้ไหมว่าคุณฉนิชเขา...มีแฟนหรือยัง” พอสั้นคำถามนั้น
คู่สนทนาก็หันขวับมามองคนพูดทันที

“นี่มึงสนใจฉนิชจริงดิ”

“ก็...อยากรู้ปะ” ภาคย์เลือกจะตอบเสี้ง ๆ ไปก่อน ถามว่า
สนใจไหมก็ตอบได้เลยว่ามาก แต่ก็ยังพยายามเตือนสติ ยั้งขาตัวเอง
ไว้ก้าวหนึ่งไม่ให้ตกลงไปในหลุมรักเต็มตัว เพราะเขายังไม่รู้เลยว่า
อีกฝ่ายโสดสนิทไหม ตอนนี้มีใครในใจแล้วหรือเปล่า

ต่อให้ชอบมากแค่ไหน เขาก็ไม่คิดจะไปยื้อแย่งคนของใครมา
แน่นอน

“เฮอะ ปานนี้แล้วยังเลือกจะทำเก็บทรง” กิดค่อนข้างอดเพื่อน
สนิทที่วางท่าสุ่มทุกสถานการณ์ แต่สุดท้ายก็ยอมตอบคำถามให้

“เอาจริงไหม ภูก็ไม่วู้วะ ปกติคนน่ารักขนาดนั้นก็อาจจะมีคน
คุยหรือแฟนแล้วมั้ง”

“...”

“แต่ภูก็ไม่เคยได้ยินเขาพูดถึงแฟนนะ พวกเด็กที่ร้านก็ไม่เห็น

มีใครแซว” กิตติงประโยชน์ก่าวมไว้

ภาคย์ลอบพ่อนลมหายใจ ไม่ได้พูดอะไรต่อ ในใจคิดมุ่งมั่นจะตามหาคำตอบให้ได้ ถ้าคุณนิชยังไม่มีแฟนเขาก็จะเดินหน้าเข้าหา แต่เพราะประสบการณ์เรื่องรักใคร่ของภาคย์เป็นศูนย์ ถ้าจะเดินหน้าจับคุณนิชจริงจัง ก็ต้องกลับไปวางแผนให้รอบคอบซะก่อน เหมือนกับตอนวางแผนทำธุรกิจ

ว่าแต่...ปกติเวลาจับคนอื่นเขาทำกันยังไง แยะละสิ สงสัยวอนนี้คงต้องพึ่งอาจารย์กูเกิดแล้ว...

“นิช” หลังจากแขกทั้งสองกลับไปแล้ว จันจิราภักหันไปหาลูกชายที่กำลังจะกลับไปทำงานตรงหน้าเคาน์เตอร์ต่อ

“ไปนั่งพักเถอะ ทำมาทั้งวันแล้วไม่ใช่หรอ ตรงนี้เหลืออีกไม่กี่ช่อ เดี่ยวแม่ทำเองจ้ะ”

“แม่นั้นแหละไปนั่งพัก กลับมาจากข้างนอกเหนื่อย ๆ เดี่ยวก็เป็นลมหรือครบ” นิชจับบ่าทั้งสองข้างของผู้ให้กำเนิดแล้วดันให้ไปนั่งรอที่โต๊ะตัวยาวด้านข้าง ถึงคนเป็นแม่จะพยายามบ่ายเบี่ยงอยากช่วยงาน แต่สุดท้ายก็แพ้ความดีของลูกชาย เลยได้นั่งเฉย ๆ มองนิชกับพนักงานคนอื่น ๆ ในร้านช่วยกันทำออเดอร์ให้ลูกค้าแทน

หลังจัดการพาแม่ไปนั่งพักเรียบร้อย นิชก็กลับไปประจำการที่เคาน์เตอร์ มือเรียวหยิบปากกาขึ้นมาจากดลงบนกระดาษการ์ดสีทอง เขียนข้อความลงบนการ์ดตามที่ลูกค้าสั่ง ดวงตาสีนิลเต็มไปด้วยความตั้งใจ และเมื่อนิชนำการ์ดไปเสียบเข้ากับช่อดอกทานตะวันที่เพิ่งจัดเสร็จ เรียวปากบางก็คลี่ออกเป็นรอยยิ้มแห่งความภาคภูมิใจ

เมื่อพูดถึงการจัดดอกไม้ คนส่วนใหญ่มักมองว่านั่นคืองาน

อดิเรกของผู้หญิง แต่นั่นไม่เคยอยู่ในความคิดของ นิชพน กาญจน-
ศิริญ คนนี้ เขาหลงใหลในความงดงามที่แฝงไปด้วยความหมายของ
เหล่าดอกไม้ใบหญ้ามาตั้งแต่สมัยยังเด็ก กิจกรรมของเด็กชายวัย
ประถมคนอื่นอาจเป็นการออกไปวิ่งเล่นเตะบอล แต่นิชชลุคอยู่กับ
การปลูกต้นไม้ดอกไม้ในสวนหลังบ้าน โดยมีพ่อแม่ที่ชื่นชอบในการ
ปลูกต้นไม้เช่นเดียวกันคอยพรั่งพร้อมวิธีดูแลพวกมันให้

ตอนนิชอายุได้สิบขวบ พ่อกับแม่ก็ซื้อตึกแถวห้องหนึ่งย่าน
บางกอกน้อย และเปิดหน้าร้าน Blooming Time ขึ้น เพราะสังเกตเห็น
ว่าแถวนั้นยังไม่มีร้านดอกไม้ ทว่าระหว่างที่กิจการกำลังเริ่มต้น ยัง
ไม่ทันเข้าที่เข้าทางดี พ่อของนิชก็มาด่วนจากไปด้วยอุบัติเหตุทาง
รถยนต์เสียก่อน

แม่กลายเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ต้องหาเลี้ยงลูกชายหนึ่งคนไป
พร้อมกับประดับประดาจตุรัสดอกไม้ ถึงตอนนั้นนิชจะยังไม่รู้ประสี
ประสามากนัก แต่ก็รู้ว่าแม่เหนื่อยและลำบากแค่ไหน เขาเคยเห็น
แม่แอบร้องไห้ด้วยความท้อแท้ตอนดึกบ่อยๆ นิชถึงได้รักแม่มาก
พยายามช่วยแบ่งเบาภาระแม่ทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ ช่วงชีวิตวัย
เรียนมัธยมของเขาจึงไม่ค่อยได้เล่นสนุกกับเพื่อน ๆ ชีวิตของนิช
นอกจากการเรียนแล้ว ก็มีแต่ร้านดอกไม้แห่งนี้เท่านั้น

แต่เขาไม่ได้ฝันใจสักนิด ตรงกันข้าม นิชมีความสุขทุกครั้ง
ที่ได้ทำงาน ด้วยพื้นเพนิสัยเขาเป็นคนไม่ค่อยชอบเข้าสังคมเป็น
ทุนเดิม จึงไม่ได้โหยหาการออกไปเที่ยวเหมือนเพื่อนวัยเดียวกัน นิช
มีความสุขที่ได้ใช้เวลาไปกับการจัดดอกไม้ แม้การทำร้านดอกไม้
ในความเป็นจริงจะเต็มไปด้วยความเร่งรีบวุ่นวายไม่ได้ชิลชิล สบายๆ
เหมือนที่คนนอกเข้าใจก็เถอะ แต่นิชมองว่ามันคือความท้าทาย
อย่างหนึ่ง ดอกไม้คือศิลปะ ส่วนตัวเขาก็คือศิลปินที่สร้างสรรค์

ผลงาน

การมอบดอกไม้ให้ผู้อื่นคือการบอกความรู้สึกภายในใจโดยไร้ถ้อยคำ หน้าที่ของคนจัดดอกไม้คือช่วยลูกค้าสื่อความรู้สึกเหล่านั้นไปให้ถึงผู้รับ ตั้งแต่การเลือกดอกไม้ที่สวยที่สุดมาจัดช่อ การผสมผสานสีล้นของหม่อมวลดอกไม้เข้าด้วยกัน การจัดวางดอกไม้ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้จัดดอกไม้แต่ละคน หรือแม้แต่การเลือกสีกระดาษห่อ ริบบิ้น และการเขียนการ์ด ทุกอย่างล้วนมีความสำคัญที่จะทำให้ดอกไม้ช่อหนึ่งออกมางดงามสมบูรณ์แบบ

ณิชคาดหวังให้ลูกค้าของเขาพึงพอใจกับสินค้า และผู้ได้รับดอกไม้มีความสุข เพียงเท่านั้นก็รู้สึกว่ามันช่างคุ้มค่ากับความเหนื่อยยาก เขาตั้งใจไว้ตั้งแต่ตอนอยู่มัธยมต้นว่าเมื่อเรียนจบจะกลับมาช่วยแม่สานต่อกิจการร้านดอกไม้แห่งนี้ ดังนั้นหลังเรียนจบจากคณะมนุษยศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ณิชจึงรีบเก็บข้าวของกลับบ้านกรุงเทพฯ เข้ามารับช่วงบริหารร้านดอกไม้และขยายกิจการทันที

ปัจจุบันร้าน Blooming Time เป็นร้านดอกไม้และคาเฟ่ขนาดสองคูหา รับจัดดอกไม้ตามออร์เดอร์ที่ลูกค้าสามารถสั่งล่วงหน้าผ่านช่องทางออนไลน์ ทั้งทางเว็บไซต์ของร้าน ไลน์ หรืออินสตาแกรม หรือจะวอล์กอินเข้ามาหน้าร้านก็ได้เช่นกัน นอกจากนี้ยังเป็นพาร์ทเนอร์กับบริษัทออร์แกนิกส์ รับจัดดอกไม้ในงานพิธีแต่งงาน แต่งงานหรืองานศพ มีลูกจ้างทั้งแบบพาร์ทไทม์และลูกจ้างประจำ อีกทั้งช่วงสี่ปีที่ณิชไปเรียนต่างจังหวัดย่านนี้ก็คึกคักขึ้น มีร้านอาหาร คาเฟ่มาเปิดในซอยร้านมากมาย ทำให้มีลูกค้าชาวระแวกเวียนเข้าร้านมากขึ้นตามไป เรียกได้ว่าช่วงนี้กิจการรุ่งเรืองสุด ๆ

“พีณิช เมสเซนเจอร์มาแล้วค่า ออร์เดอร์ช่อกุหลาบขาวค่ะ”
เสียงของอรรดา ลูกจ้างพาร์ทไทม์ร้องเรียกมาจากหน้าประตู

ร้าน

ณิชเดินไปเปิดตู้แช่ดอกไม้หลังเคาน์เตอร์ นำช่อกุหลาบขาวที่เพิ่งจัดเสร็จเมื่อชั่วโมงก่อนออกมาส่งให้เมสเซนเจอร์ หลังจากตรวจสอบชื่อที่อยู่ผู้รับ คอนเฟิร์มการส่งของแล้ว ณิชก็ยกหน้าที่ให้เตย แอดมินของร้านตอบไลน์ลูกค้าเพื่อแจ้งการจัดส่งสินค้า ส่วนตัวเองก็ไปช่วยลูกน้องที่กำลังจัดช่อบูเก้เจ้าสาวและเตรียมจัดดอกไม้ใส่กระเช้าขึ้นโต๊ะอาหาร สำหรับออเดอร์งานคือกเทลปาร์ติงานแต่งงานในวันพรุ่งนี้

“ที่ณิช นำจันหนีไปเช็คสต็อกหลังร้านแล้วนะ” อันดาที่เพิ่งเสร็จจากการลำเลียงดอกไม้เข้าตู้แช่เดินตามมาสมทบ

ณิชงเขยหน้าขึ้นจากช่อดอกไม้ในมือ มองไปยังโต๊ะที่แม่เคยนั่งอยู่ โคลงหัวอย่างอ่อนใจเมื่อเห็นว่าตรงนั้นว่างเปล่า ที่เขาว่าคนยิ่งแกยิ่งดื้อนี่ทำจะจริง ดูอย่างแม่เขาสี พักหลังๆ นี่เหน้อย่างขึ้นกว่าแต่ก่อน แต่บอกให้พักเท่าไรก็ไม่ค่อยจะฟังกันเลย

“อ้อ ปล่อยเขาไปแล้วกัน ดามาช่วยพี่จัดกระเช้าขึ้นโต๊ะหน่อย เอากุหลาบกับคาร์เนชั่นเป็นหลักนะ”

“ได้ค่า” สาวน้อยเดินมายืนข้างๆ เขา เริ่มหยิบดอกกุหลาบมาลิดหนามลิดใบออกอย่างคล่องแคล่ว

อันดาเป็นรุ่นน้องโรงเรียนเดียวกับณิชสมัยมัธยมปลายและเคยเป็นสายรหัสกัน ตอนนี้เด็กสาวกำลังเรียนอยู่ปีสาม อยากหารายได้พิเศษก็เลยมาสมัครทำพาร์ตไทม์ที่นี่ ณิชเคยถามว่าทำไมไม่ไปเป็นนางแบบเสื้อผ้าหรือพวกอินฟลูเอนเซอร์ เพราะอันดาถือเป็นสาวสวยหุ่นดีคนหนึ่ง แต่เจ้าตัวบอกว่าคุณคน เลยอยากทำงานที่ไม่ต้องยุ่งวุ่นวายกับคนมาก ที่มาทำงานนี้ก็เพื่อจะหาเงินไปเปย์ศิลปินที่ตัวเองชื่นชอบเท่านั้น

จะว่าไปก็เป็นพวกเก็บตัวคล้าย ๆ กับเขานั้นละ ต่างกันตรงที่
อันดาปากไวใจร้อน นิชเลยต้องคอยเบรกรุ่นน้องอยู่เสมอ

“พีนิช ๆ”

“อะไร”

“แขกที่มาเมื่อกี้อะ พีไม่รู้สึกรู้ว่ามีอะไรพิเศษบ้างหรือ” อันดา
หันมามองรุ่นพี่ ดวงตาเรียวของเด็กสาวเป็นประกายระยิบระยับ
แปลก ๆ ขณะที่คนถูกถามอย่างนิชยังมีนิ่ง ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายพูด
อะไร

“แขกไหน พีเมสเซนเจอร์อะหรือ”

“โอ้ยยย! หนูหมายถึงพี่ชายสุดหล่อสองคนนั้นต่างหาก” คน
พูดพลางเดาะลิ้น แสนจะอ่อนใจกับความหัวขำของรุ่นพี่หนุ่ม “คุณ
กิตนะ แล้วอีกคนเขาชื่ออะไรนะ”

“คุณภาคย์”

“นั่นแหละ คนหลังนี่แหละ พีไม่รู้สึกรู้ว่ามีอะไรบ้างหรือ หนูเห็น
เขามองพีไม่หยุดเลยน้ำ” เด็กสาวพูดด้วยสีหน้ากรุ้มกริม

“หรือ” นิชเลิกคิ้ว พยายามนึกย้อนกลับไป เขาไม่ได้สังเกต
คุณภาคย์มากขนาดนั้นเพราะมัวแต่วุ่น ๆ ทำงาน แล้วก็ไม่ได้รู้สึก
ถูกจ้องอยู่

“จริง ๆ พีเดินไปไหนเขาก็มองตามตลอดเลย”

“เจอกันครั้งแรกก็ต้องมองไหม ก็ปกติปะ” เสียงหัว ๆ ของ
ใครอีกคนลอยมา

นิชเอี้ยวตัวไปมอง เห็นเคนได้ บาริสตาประจำร้านเดินมา
หยุดยืนอยู่อีกข้างของเขา ส่งผลให้สาวน้อยหนึ่งเดียวในกลุ่มสนทนา
พ่นลมหายใจพืดพืดที่โดนขัดคอ

“ได้ มึงมาทำอะไร ไม่ไปทำงานทำการ”

“ตอนนี้ไม่มีลูกค้าใหม่ พี่จี้ก็ยืนเฝ้าอยู่ กูจะมาเดินยัดเส้น ยัดสายบ้างไม่ได้หรือไง” เคนได้บู้ยี้ไปไปทางหน้าเคาน์เตอร์ที่ยังมี พนักงานอีกคนสแตนด์บายยืนต้อนรับลูกค้า ก่อนหันมายกคิ้วกววนๆ ให้เพื่อนสาว

เด็กหนุ่มหน้าตาดีระดับเน็ตไอดอลคนนี้เป็นลูกจ้างพาร์ทไทม์ อีกคนของร้าน ทำงานในส่วนคาเฟ่ เคนได้กับอันดาเป็นเพื่อนที่เรียน สาขาเดียวกัน จุดประสงค์การมาทำงานพิเศษของเคนได้ก็คล้ายกับ อันดา นั่นคือมาหาเงินเพื่อไปเปย์ไอดอลสาวที่ป๊อปปวงดังที่ตัวเอง ชื่นชอบ แต่ถึงทั้งคู่จะบอกว่าเป็นเพื่อนกัน นิซกลับมองว่าสองคนนี้ เหมือนคู่กัดกันมากกว่า เคนได้ชอบแกล้งแหย่อันดาให้อารมณ์เสีย เล่น ส่วนกรรมการห้ามศึกก็ไม่พันทึ่ๆ คนอื่นในร้าน

“แล้วมาเดินอะไรตรงนี้ ไปเดินฝั่งนู้นสิ”

“ก็กูพอใจจะเดินมาตรงนี้อะ” เด็กหนุ่มหัวเราะหึ ทั้งสะโพกลง กับขอบโต๊ะกอดอกยื่นมองพวกเขาทำงาน แต่เก๊กท่าหล่อได้ไม่ถึง สามวิก็ต้องร้องโอยลั่น เพราะโดนฝ่ามือพิฆาตของอันดาฟาดลงบน แขนแน่นๆ

“มึงจะทิ้งตัวมาทำไม โต๊ะเลื่อนเลยเห็นไหม!”

“โห! ้อัดดา มึงเป็นแมนส์อยู่ปะเนี่ย ดูจิ้งไว้ย!” เคนได้ลูบแขน ตัวเองบ่อยๆ เบะปากมองมาทางคนกลางอย่างนิซเป็นเชิงฟ่อง

“เอาน่า อย่าตีกัน พี่ปวดหู” นิซถอนหายใจพลางยิ้มขำ นึก ในใจว่าวันไหนที่สองคนนี้เข้างานพร้อมกัน ร้านไม่เคยเงียบสงบสัก ครั้งเลย

“เออ มึงอะได้ จะเสียงดังทำไม”

“จ๊าๆ มึงเสียงเบามากคร้าบ สมเป็นกุลสตรีฝ้ายยับพับไว้สุดๆ” เคนได้กลอกตาสิบลบ ในขณะที่อันดาไม่สนใจการแซะของเพื่อน

เริ่มหันมากระซิบกระซาบกับณิชอีกครั้ง “มาคุยเรื่องของเราต่อดีกว่า
วันนี้พี่ณิชเจอคุณภาคย์ครั้งแรกใช้ปะ”

“ใช่”

“แล้วพี่ว่าเขาดูเป็นยังไงอะ”

“ก็...หล่อนะ” ณิชหยุดคิดแป๊บหนึ่ง แล้วพูดถึงสิ่งแรกที่แวบเข้า
มาในหัว

ก่อนหน้านี้อาจารย์เคยได้ยินแม่พูดถึงคุณภาคย์บ่อยๆ ว่าดูเป็น
ผู้ใหญ่ สุขุม เอากรเองงาน เลยคิดไปว่าอีกฝ่ายน่าจะดูเข้มงวด เข้า
ถึงยาก แต่ตัวจริงกลับดูสบายๆ ถึงแม้จะพูดน้อยแต่ก็มีภาพลักษณ์
เป็นกันเอง อาจเพราะดวงตาที่หางตาดกน้อยๆ คูนั่นทำให้เจ้าตัวดู
อ่อนโยนด้วยละมั้ง เป็นประเภทชายหนุ่มสุดเพอร์เฟกต์ที่สาว ๆ ต่าง
แพ้ทางอะไรทำนองนั้น ทว่าพอคุยเรื่องงานก็มีความเป็นมืออาชีพ
สุด ๆ เป็นนักธุรกิจที่ดูน่าเชื่อถือ

“แล้วยังไงอีก นอกจากหล่อพี่ว่าเขาเป็นไง”

“ก็ดูสุภาพดี”

“...”

“...”

“แค่นี้?”

“อ้อ แค่นี้แหละ” ณิชมุ่นหัวคิ้ว มองอันดาที่ทำสีหน้าหมดเรี่ยว
หมดแรงด้วยความไม่เข้าใจ ก็เขาเพิ่งเจอคุณภาคย์ครั้งแรก ได้คุยกัน
ไม่กี่คำ จะไปรู้จักอีกฝ่ายมากมายได้ยังไงกัน

“แต่เรื่องหล่อนี่นำมาอันดับแรกเลย ตอนเห็นหน้าครั้งแรกพี่
นึกว่าเขาเป็นดาราซะอีก”

“จริง ไม่ใช่แค่หล่อ แต่หล่อมากกก สว่างเจิดจ้า ออราฟุ้งสุด ๆ”
อันดาเม้มปากแน่น พยายามหักห้ามใจไม่ให้เปลอกรีด

“คือคุณกิตก็หล่อ แต่คุณภาคย์นี่หล่อสะอาดสุด ๆ สะอาดเหมือนอาบนํ้าทุกสามวินาที เหมือนพวกเมะแสนดีในนิยายปะเลยอะ”

“อะไรแสนดีนะ”

“เมะไง”

“เมะอะไร อนิเมะเหรอ”

“ไม่ใช่ หนูหมายถึง...โอย! อธิบายยากอะ”

“ไ้อัดมันหมายถึงโพลีชั่นของคูชิปะอะพีณิซ เมะคือฝ่ายรุก”
เคนได้ที่คร่ำหวอดในวงการตั้ง พอจะมีความรู้เรื่องพวกนี้อยู่บ้าง อธิบายแทน ดวงตาคมหริ่ง จ้องเพื่อนสาวแบบขำ ๆ

“อย่าบอกนะว่าโรคชิปเปอร์ของมึงกำเริบอีกแล้ว”

“กูไม่ได้ชิปะอะ ภูพุดความจริง!” อันดากำดอกไม้แน่น เขย่าจนกุหลาบในมือแทบจะกลีบร่วง “มึงไม่เห็นอย่างที่กูเห็นเหรอได้ คุณภาคย์เขามองพีณิซตลอดเลยนะเว้ย!”

“ก็เขาเพิ่งเคยเจอกันครั้งแรกก็ต้องมองใหม่ ก็แค่มองเอง มึงนี่ก็ประหลาด เป็นสาววายสมองไหลรีง” เคนได้ส่ายหน้าไปมา ทำเอาคนฟังตาลุกวาว ยกกุหลาบในมือชี้หน้าเพื่อน

“ถ้ากูสมองไหลมึงก็ไม่มีสมองแล้ว! มองขนาดนั้นมันจะปกติได้ไงอะ นี่พีณิซ หนูว่าคุณภาคย์เขาสนใจพีซัวร์ ๆ” ท้ายประโยคสาวน้อยหันขวับมาจ้องหน้านายจ้าง

ณิซกะพริบตาปริบ ๆ จับต้นชนปลายไม่ถูก ในขณะที่เคนได้ร้องเฮอะเสียงดัง

“อะ ถ้ามึงบอกว่ามึงคือสนใจ งั้นอีกคนนั่นชื่อไรนะ คุณกิตปะ นั่นแหละ เขาก็ต้องสนใจพีณิซเหมือนกัน ขานั่นยิ่งเต๊ะพีณิซทุกครั้งที่มาหาเลยด้วยซ้ำ กูไม่เห็นมึงจะโรคชิชิปะกำเริบแบบนี้”

“ก็ดูไม่เห็นเคมีสองคนนี่ไง อีกอย่าง...ดูก็รู้ว่าคุณกิตเขาเตาะแซวเล่นเฉย ๆ ไม่ได้จริงจังซะหน่อย แต่คุณภาคย์ก็รู้สึกได้ว่ามีซิมตึงมากกว่านั้นแน่นอน” อันดาเซิดหน้าอย่างมั่นใจ ดวงตาเรียวกเล็กตัวดมองมาทางคนถูกพาดพิงแล้วเอ่ยอย่างจริงจัง

“เอาเป็นว่าพี่ไม่ต้องเชื่อหนูก็ได้ แต่คราวหน้าถ้าเจอเขาลองสังเกตดูนะว่าเป็นแบบที่หนูพูดหรือเปล่า”

“ไม่ ๆ พี่ณิชอย่าไปฟังไอ้ดาเลย มันมโนไปเรื่อยอะ พี่รู้ไหม มันคิดว่าคู่ชิปวายที่มันตั้งอยู่เป็นแฟนกัน--โอ้ย!”

“มึงกลับไปฝั่งนั้นเลย! ไม่งั้นกูเอาก้านกุหลาบตีมึงแน่! เห็นหนามนี่ไหม ฮะ!” สาวน้อยเกิดอาการเม้งแตก เดินพืดพืดไปพลั๊กเคนได้

“อย่าดา เดี่ยวดอกไม้พัง” นิชรีบปรามเมื่อเห็นอันดาทำท่าจะเอาดอกกุหลาบตีเพื่อน

อุตส์่าห์นั่งคัดดอกไม้ใหญ่ ๆ สวย ๆ ไว้สำหรับจัดขึ้นโต๊ะอาหารตั้งแต่ตอนเที่ยง ถ้าปล่อยให้ดอกไม้ช้ำก้านหักไปเปล่า ๆ ก็เสียตายแยะเลย

“โห ผมไม่รู้จักดีใจหรือเสียใจดีที่พี่ห้ามมันเพราะกลัวดอกไม้พัง แต่ยังไงก็ขอบคุณครับ ผมว่าผมไปทำงานดีกว่าเนอะ” เคนได้เอ่ยปลง ๆ ยกมือข้างหนึ่งขึ้นนวดขมับแล้วเดินกลับไปฝั่งคอฟเฟ

อันดาทำปากขมขมบับนตามหลังแล้วหันมาจัดดอกไม้ต่อ ในขณะที่ดวงตาสีนิลของกรรมกรห้ามศึกในครั้งนี้นัยแวควุ่นคิด

ณิชไม่ใช่คนที่ชอบออกไปข้างนอก ไม่ค่อยเล่นโซเชียลมีเดีย ไม่ได้สูงส่งกับใคร แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่เคยมีคนเข้าหา ด้วยหน้าตาพอไปวัดไปวาานี้ทำให้มีทั้งผู้หญิงผู้ชายมองว่าเขาน่ารัก อยากเข้ามาสานสัมพันธ์ นิชคิดว่าตัวเองพอจะมองคนออกในระดับหนึ่ง อย่างเช่น

พีทิตที่อันดาพูดถึงว่าแค่เต๊ะเขาเล่นเฉย ๆ ซึ่งเขาก็รู้เลยปล่อยให้เต๊ะไป เพราะรู้ว่าต่างฝ่ายต่างไม่ได้คิดอะไร

ส่วนคุณภาคย์...

ร่างบางก้มลงมองกุหลาบขาวในมือ กำลังจะลิดใบออก ทันใดนั้นความทรงจำบางอย่างก็แวบเข้ามาในหัว

“ฮะ!”

“พีทิตเป็นไร โดนหนามตำหรือ” อันดาหันขวับมาถามด้วยความห่วงใย

“เปล่า ๆ ไม่มีอะไร” คนอายุมากกว่าตอบให้ลูกน้องสบายใจ

อันดาหันกลับไปจัดดอกไม้ต่อ ส่วนนิชพ่อนลมหายใจยาวเข้าใจถึงเหตุผลที่อันดาบอกว่าคุณภาคย์มองเขาบ่อย ๆ ในที่สุด

นิกก็ออกแล้ว เขาเคยเจอฝายนั่นที่งานแต่งลูกค้าเมื่อสัปดาห์ก่อน จำได้ว่าตอนนั้นกำลังรีบจะเอาช่อดอกไม้ไปให้เจ้าสาว แต่ดันทะเล่อทะล่าไปชนผู้ชายคนหนึ่งเข้า อารามตกใจเลยมัวแต่ก้มหน้าก้มตาขอโทษ ไมทันได้สังเกตหน้าคู่กรณีให้ชัด พอมาเจอคุณภาคย์วันนี้ก็รู้สึกคุ้น ๆ หน้าอยู่เหมือนกัน แต่เพิ่งมานึกออกเมื่อตอนนี้

แล้วคุณภาคย์ก็คงจำเขาได้ ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่แปลกหรอกที่จะมอง คนที่เดินชนกันกลายเป็นคนที่ทำธุรกิจด้วยกัน เป็นความบังเอิญที่ลงตัวเกินไปแล้ว

โลกกลมจริง ๆ แหะ นิชคิดขณะเสียบดอกกุหลาบขาวลงบนโคมจัดดอกไม้ ถ้าอย่างนั้นคราวหน้าที่ได้เจอ เขาจะขอโทษคุณภาคย์อย่างเป็นทางการอีกครั้งก็แล้วกัน

.....

*Chrysanthemum (ดอกเบญจมาศ) ภาษาดอกไม้หมายถึง
ความสดใส และการให้กำลังใจ*